Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 21 ● 26 октомври 1971 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ПЪРВИТЕ-В ЕВРОПЕЙСКИТЕ ТУРНИРИ

Европейските клубни турнири по спортните игри откриха много сериозни възможност за международни изяви на най-силните наши отбори. Те могат да сверяват степента на своята подготовка, да изпитват по най-непосредствен начин съвременните тенденции в развитието на своя спорт, да трупат международен опит.

В тазгодишните турнири за европейските купи (за тях осведомяваме на стр. 8—9) участвуват 18 наши отбора: по четири по футбол, баскетбол и тенис на маса, по два волейболни и хандбални, по един по хокей на лед и водна топка. Пет състава — три футболни, хокейният и женският ни представител по тенис — за съжаление вече отпаднаха от борбата; четири състава — армейските футболисти, плевенските и студентските тенисисти, продължават и в следващите кръгове; на други девет отбора предстоят първите срещи.

Участието в европейските турнири е чест И в същото време — най-сериозно задължение. Защото българските отбори, макар и с дружествена емблема, представляват преди всичко родния спорт.

Точно това налага всички наши представители да се подготвят по възможния най-добър начин, да стигнат връхна форма в дните на срещите за европейско първенство, да покажат в тях цялото си умение и непреклонна воля за победа. И това следва да бъде грижа както на дружествените ръководства, така и на федерациите, които да създадат най-благоприятни условия за подготовка на участниците.

Няма съмнение, че и всички приятели на спорта ще забравят своята клубна принадлежност и ще подкрепят от душа и сърце българските представители на европейските спортни форуми!

ЕДНА, ПЛЮС ШЕСТ, ПЛЮС ЕДНА... стр.7

◀ СЪС СКИ И ПРЕЗ ... ЛЯТОТО стр.10

ПО ФУТБОЛНИТЕ ТЕРЕНИ В ЕВРОПА И У НАС... ▶ стр.4-5

СПОРТЪТ-НЕ Е САМО ШУМНИЯ СТАДИОН стр.6

ТРЕНЬОРЪТ- ТВОРЕЦ

Това са мисли за треньора по вдигане на тежести ИВАН АБАДЖИЕВ, който пое кормилото на нашия национален отбор след неудачното му представяне на олимпийските игри в Мексико. За две години неговите възпитаници, с част от които той започна работа от а-бе (Крайчев, Нурикян и други), постигнаха забележителни резултати. Скромен и трудолюбив, упорит и взискателен, с не говото име са свързани големите ни успехи на европейския и световния форум през тази година.

Ив. Абаджиев е завършил ВИФ „Г. Димитров", състезавал се е с герба на НРБ и през 1957 г. донесе сребърен медал от световното първенство в Техеран. Беше треньор в Сливен, в спортния интернат в София, а от 1969 г. — на националния ни отбор.

Не беше и мислил, че ще стане треньор. Природата бе вложила в ръцете му таланта на художник и неговите първи творби се харесва ха — па макар и в малкия и не претенциозен (но роден) Нови пазар.

Не разцъфтя тази дарба и все пак това, което изкуството загуби, спечели спортът. Решителна та стъпка бе направена, когато той, макар и пълен с колебание, прекрачи прага на физкултурния техникум в Пловдив... И вместо да рисува живописни табла или да извайва бронзови статуи, Абаджиев се хвърли към едно друго творчество, „важно и прекрасно — създаването на силна и краси ва младеж, на шампиони и рекордьори...

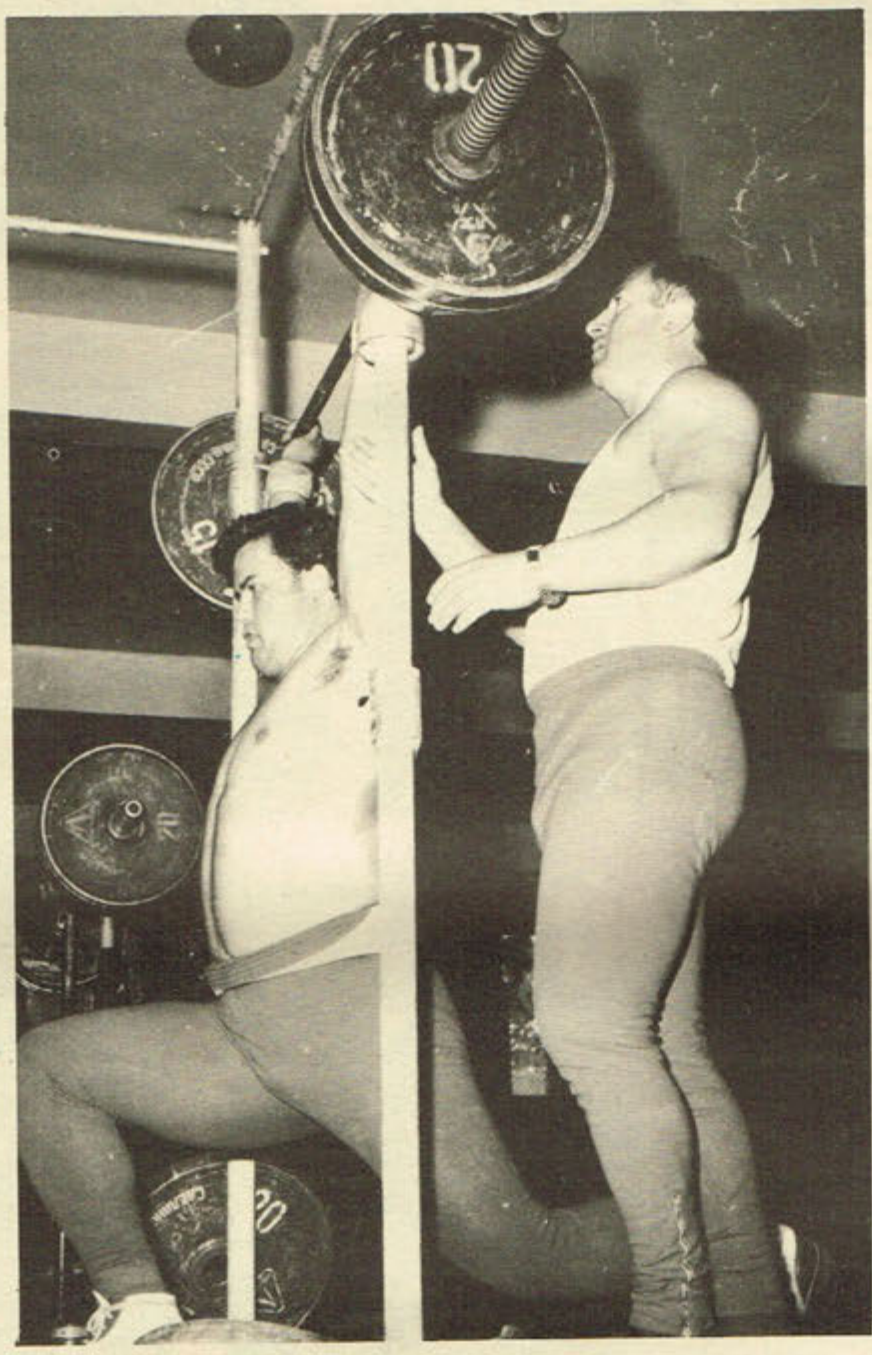
И ето го — вече 15 години се вглежда, преценява, избира от безкрайния поток човешки материал, който се движи край него. Както скулпторът, дошъл да изсе че най-здравия и прекрасен къс мрамор от планинския масив за своя нов монумент, така и той се изправя пред този труден и рисков ан подбор.

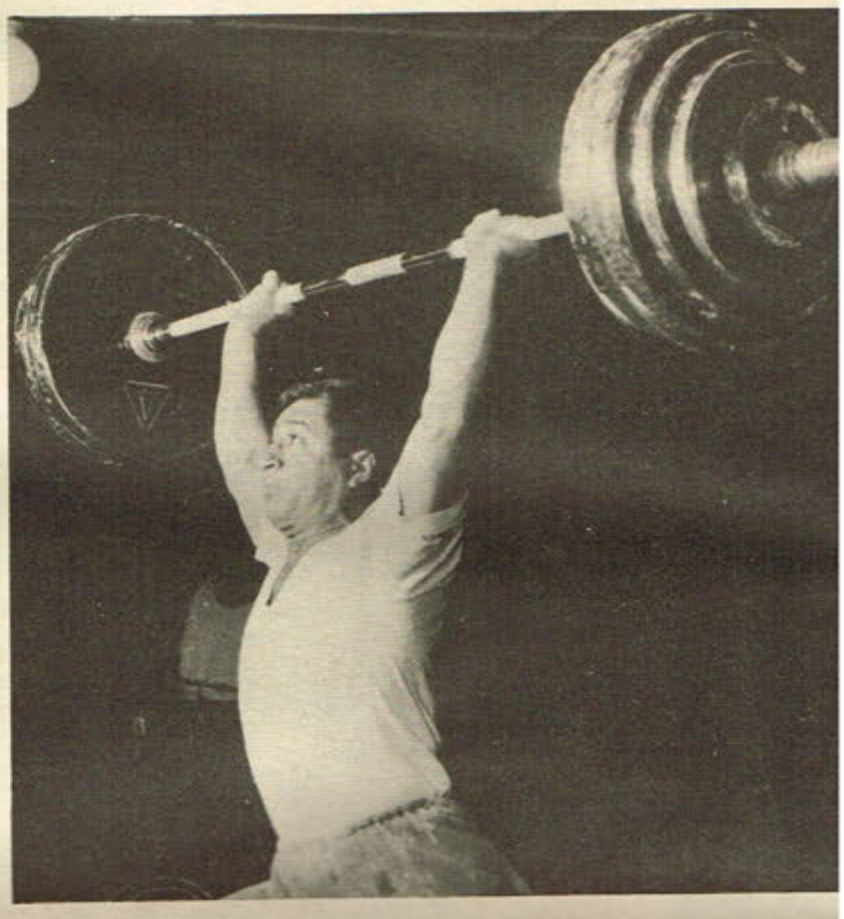
Изведнъж нещо го поразява, един блясък, една искрица, един намек и той се втурва запленен след този чист и непокътнат мра мор, след това яко и силно мом че, което трябва да се приласкае, да се доведе в залата, да се увле че и запази за спорта. Понякога трябва да го откъсваш от нещо, което вече е обикнал — както то зи железен Нурикян, който играе ше баскетбол. Макар да знаеше, че там ще си остане посредствен състезател, дълго не можа да се освободи от обаянието на играта.

Труден е този „лов на таланти", трудно се изсича и отделя от общата маса материалът, от който умелите треньорски ръце ще извият прекрасния атлет... Но щом той дойде в „ателието", ми гом започва дългата, пълна с пре вратности работа. Релефът трябва да има благородните пропорции на силата и волята, да има порив, енергия...

Дълго работят заедно: творецът-треньор и обектът на неговото твор чество. В това е разликата между из куството и спорта. В този взаимен труд на автор и обект на творчест во... Тежко и продължително е това съавторство на рекорда, от което до нас идват само сухото и студено счетоводство на тоновете желязо, което младежът е вдигнал над плещите си...

Понякога спират уморени или недоволни, или разсърдени един от друг. Понякога треньорът чувству-

ва, че се е излъгал, че не е намерил добрия, годния за големия му замисъл материал. И всяка сутрин той с неудоволствие размишлява: не е ли дошъл часът да му каже да прекрати тази безсмислена борба между човек и метал?

Безсмислена? Нима е така? Нима всички непременно трябва да бият рекорд? Не е ли прекрасен и този човек, тези едри и пълни с живот хора трябва да надвиват преди всичко себе си. Да надвиват естественото стремление към приятните вечери, които сриват спортния режим и само за седмици могат не само да те извадят от форма, но и да те изхвърлят с две категории нагоре: да надвият и естествения стремеж към тези ставащи все по-хубави ми ни и макси момичета, към хиляди те други по-дребни неща... Това е втората и не по-малко же стока битка, която треньорът трябва да печели поотделно с всички свои състезатели. И не веднъж, а де сетина пъти...

Всеки ден от последните някол ко години за него е трудна, неспо койна крачка към новото и неизвест ното. Всеки ден става с чувството, че не бива нито за миг да се спи ра, че тези младежи, които са му поверили своите най-хубави години, чакат още нещо от него, че не би ва да се разочарова нито един от тях...

Всяка вечер се завръща с десет ки мисли, ясни или противоречиви, мисли, които трябва дълго да се стремеж у младите да бъдат силни и стройни, да бъдат истински мъ же? За болшинството и това само е достатъчно.

Но тук става дума за най-силни те, за най-добрите. Трудно можем да си представим техния голям труд. Най-вече на тези, на които им завиждат, които често прелитат океана — от Техеран до Варшава, от Варшава до Колумбос, от Колум бос до София, от София до Ли ма... Цифрите, които украсяват страниците на теоретичните спорт ни издания, които ни удивяват със своите мащаби, често пъти действи телно са само украса. Разведката в тази малка мирна война за светов но надмощие вече знае, че хилядата тона, които се споменават като го дишна норма за вдигане на трени ровка, тук-там са вече само някол комесечна порция...

Такава работа е непоносима за обикновения човек. И не толкова физически, колкото психически. За щото в този щедър на блага век, когато аскетизмът е последното не що, което идва в ума на младия анализират. Какво е състезанието Тази драматична жетва на плодо вете от невероятния труд? Защо т ка често плодът си остава сам един мираж, една сянка, подир ко то са вървели дълги месеци?

Упорито, без да вдига гръб, раб ти и създаде отбора. Деветимата които поднесоха един от най-гол мите успехи в този спорт — клас раха се всички сред първите ше тима и елегантно показаха широк те си гърбове на японците, които н удивяваха със стремителния с ход напред, на унгарците, чиит имена цели десет години звучаха з нас като легенда, на американците които, струваше ни се, стоят здра во и непоклатимо пред нас...

Изминаха двете седмици за чивка, заслужена в Лима. Сл този „небивал разкош и разхищен на време" отново ги обхваща жа дата за звънтящия метал, тъгата осиротелите уреди. Ето ги и по натите лагерни дни на Белм кен... Излизат от залата, а в чите на далечното есенно слън прощално шумят обсипаните охра и потъмняло злато дърве В далечината, зад дърветата и х стите, на фона на чистото и пр ладно небе, гълъбовосиво, цял то разсечено от светлите, но сту ни слънчеви лъчи, едва се вижд техните тъмни силуети. Редом веригата бягащи хора тъмнее и луетът на треньора, повел свои рекордьори, шампиони, достойни сители на герба на републиката сред това очарование на есенн ден, сред могъщото величие природата... Пред тях са олимп ските игри, пред тях е труд, ра та, която трябва добре да се св ши...

Климент ВЕЛИЧКО

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ футболистите на „Шахтьор" (СССР) гостуваха в нашата страна. Те играха четири срещи с наши футболисти: в София срещу сборен професъюзен състав спечелиха с 2:1, в Перник победиха „Торпедо" с 1:0, в Пловдив убедително се наложиха над градския отбор с 8:2, а с ЦДНВ завършиха наравно — 0:0. Срещите на съветските футболисти с нашата спортна общественост се превърнаха във вълнуващи празници на българо-съветската дружба.

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ П. Спасов подобри рекорда на нашата страна на 10 000 м с постижение 31.27,3. Сега той принадлежи на І. Тихов — 29.04,0 (1969 г.).

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ (на 2 ноември) се състоя първото републиканско първенство по вдигане на тежести. Предвестници на бъдещите големи успехи, щангистите поставиха 36 рекорда. Републикански шампиони по класически трибой по реда на категориите станаха: Н. Костов, Ив. Абаджиев, Ив. Янков, Ив. Веселинов, П. Райчев, Л. Райчев, Л. Цветков.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ австралийският плувец Мърей Роуз преплува 1500 м за първи път под 18 минути — за 17.59,5. Сегашният световен рекорд принадлежи на Кинсела (САЩ) — 15.57,1 (1970 г.).

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ ЦДНА разгроми букурещкия „Динамо" с резултат 8:1 в мач за купата на европейските шампиони. ЦДНА игра в състав: Найденов — Ракаров, Манолов, Козачев — Божков, Стоянов — Миланов, Димитров, Панайотов, Колев, Янев. Головете от белязаха: Колев (4), Миланов (2), Панайотов (2), а за „Динамо" Бъкуц І (от дузпа).

НА СНИМКАТА: Един от осемте гола на нашите армейци срещу „Динамо" (Букурещ)...

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ в подготовката си за Мелбърн американската атлетка Мак Даниелс подобри с 1 см (176) тогавашния световен рекорд на скок на височина на румънката Балаш. За тези 15 години рекордът бе покачен с още 16 см и понастоящем принадлежи на Илона Гузенбауер (Австрия) — 192 см (1971 г.).

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ финландският атлет А. Вискари пробяга 30 000 м за 1.35.03,6, подобрявайки световния рекорд, поставен от Затопек през 1952 г. (1.35.23,8). Сега световният рекорд принадлежи на Алдър (Вбр) — 1.31.30,4 (1970 г.).

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ във Варшава завърши международният турнир по шахмат, в кото участвуваха изтъкнати шахматисти от Ев ропа. На първо място се класира Толуш (СССР) с 9,5 т., а втори — нашият шахма тист д-р Н. Минев с 8,5 т.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ (на 29 октомври) София за световно първенство България по беди Финландия с 3:1. Футболната чест в родината защищаваха: Найденов — Ракаров Манолов, Китов — Жечев, Величков — Дие Йонов, Н. Йорданов, Якимов, Колев. Голо вете реализираха: Пинтилайнен (9-а), Якимо (28-а), Диев (34-а) и Величков (85-а).

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.
Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.
Пощенска кутия 797

СОФИЯ
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
20121

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев"

ЩЕ ПРЕРАСНЕ ЛИ ТРЕВОГАТА ВКОЛЕКТИВНА МОБИЛИЗАЦИЯ?

Тази атлетическа година предизвиква основателна тревога сред спортната ни общественост. Отстъплението на европейските първенства в София и Хелзинки и поражението на мъжкия отбор на балканиадата в Загреб дойдоха в резултат преди всичко на субективни грешки в учебно-тренировъчния процес. Иначе не може да се обясни голямото противоречие между общата тенденция на възходящо развитие на леката атлетика у нас и постигнатите ниски резултати в най-отговорните състезания. Продължителният загрижен разговор в треньорските комисии и главно в разширения пленум на Българската федерация разкри, че в подготовката на нашите челни състезатели са допуснати съществени недостатъци, особено през състезателния период. Подобрените немалък брой републикански рекорди — 59, и покритите нови 18 майсторски и 45 кандидатмайсторски постижения, както и постигнатите по-високи резултати от 34 национални състезатели в сравнение с 1970 г. показва, че причината за отстъплението трябва да се търси преди всичко в неумението на треньорите и състезателите да достигнат върховата си форма на отговорните състезания. От тези 34 души, които повишиха личните си постижения през тази година, само 12 реализираха най-добрите си резултати в основните състезания. Картината е още по-нерадостна, ако разделим тези цифри в трите най-значими международни прояви. На европейското първенство на закрито в София този брой е само три, в Хелзинки — един от дванадесет участници, а в Загреб — осем от шестнадесет!

Сериозни методически слабости в качествената подготовка са допуснати при най-добрите ни състезатели, като М. Желев, Г. Тихов, Св. Златева, Ив. Христова и други, които представляват националната ни атлетика в най-големите състезания и на които се разчита най-много за изява сред най-добрите в Европа и света. Тези факти подчертават неумението на правилно ръководство на спортната форма, което има решаващо значение за постигането на значими успехи и победи. Бедата е там, че този недостатък доведе до провал на целия ни мъжки отбор на балканиадата в Загреб.

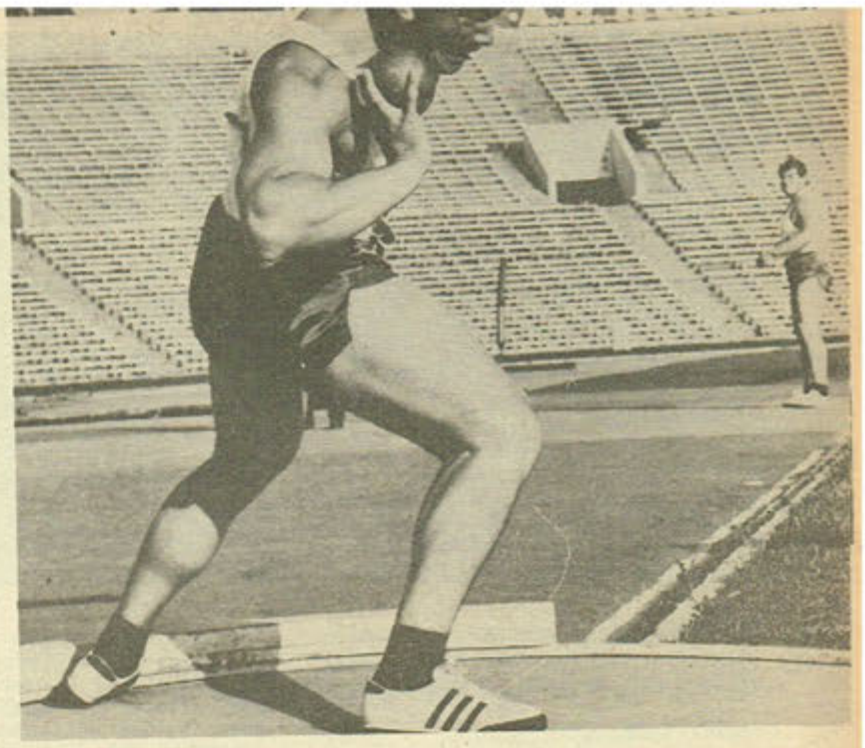
Самокритичният доклад на бюрото на федерацията и изискванията на специалистите и деятелите разкриха сериозни недъзи в ръководството и организацията на националния отбор, безпринципни отношения между отделните треньори, между състезатели и треньори, неспазването на спортния режим, уродливи явления във възпитанието и пр. Хубаво бе, че нищо не се прикри, че всеки бе обладан от искреното желание с колективни усилия и непримиримост да се преодолее кризисното състояние на националния отбор.

Важен фактор за издигане равнището на леката атлетика представлява отношението на физкултурните дружества и на техните треньорски кадри към представянето на националните състезатели. Съществуващата система у нас не подхранва амбициите на дружествата състезателите им да постигнат международни успехи. Интересите им достигат до републиканските първенства, до спечелването на точки, а достигането на високи резултати остава на по-заден план. Сякаш грижата за високо спортно майсторство, за реализирането на европейски постижения и международни успехи е дело само на федерацията? Пленумът възприе да се въведе нов критерий при оценяване работата на физкултурните дружества по лека атлетика. В оценката задължително следва да се включи участието и представянето на състезателите от съответното дружество в проявите на представителните отбори на олимпийски игри, европейски първенства и балкански игри. На същия принцип ще се оценява и работата на дружествените треньори. Тези изисквания ще предизвикат сериозно подобрение на качеството в подготовката на националните състезатели и представянето им в отговорните международни състезания.

Само с дела, с ярки изяви на международната писта ще може да се заличи петното, което бе хвърлено през настоящата година върху престижа на националната ни атлетика! Приетите единодушно решения за подготовката на проектоолимпийския и проектонационалния отбор повишават изискванията към челните ни състезатели и към техните треньори, които носят главна отговорност за своите възпитаници. Утвърди се ядро от 13 състезатели в проектоолимпийския отбор (М. Желев, Г. Тихов, П. Богданов, Т. Манолов, В. Амзина, Д. Йоргова, Й. Благоева, Ив. Христова, Ел. Стоянова, Р. Васекова, Л. Моллова, Ж. Желязкова и Св. Златева), още тридесет заедно с проектоолимпийците в националния, както и резервен състав от 106 атлети, предимно юноши и девойки. Същевременно се подчерта, че вратите на проектоолимпийския и националния отбор са отворени за всички, които през 1972 г. докажат с високи постижения, дисциплина и морално-волева устойчивост, че притежават качества да защищават достойно спортната чест на родината.

Тревогата на атлетическия актив трябва да се пренесе в дружествата, за да предизвика пълна мобилизация на силите, за превъзмогването на тазгодишното отстъпление в настъпление на атлетическия фронт — така, както повеляват партийните задачи и изискванията на нашия съюз!

Ешуа АЛМАЛЕХ

Ако всички бяха напреднали през годината, както тези двама млади състезатели на треньора В. Попов... Горе: рекордьорът за юноши и мъже на тласкане гюлле Вълю Стоев от 17,44 м на 18.96 м! Долу: рекордьорът за юноши на хвърляне диск Емил Владимиров от 52,18 на 54,06!

Снимки: Йордан СКРИНСКИ

ЩЕ ТЕЖИ ЛИ ЕДНА МЪЖКА ДУМА?

Тези редове са продиктувани единствено от уважение към един талант...

Непростимо е да мълчиш, когато пред очите на стотици хиляди приятели на футбола у нас линее дарование, каквото не се среща всеки ден.

Знаят го всички — Начко Михайлов, многократен участник в различни национални отбори, носител на сребърен медал от олимпийските игри в Мексико, футболист на столичния „Локомотив". Един безспорно чудесен играч, чиито качества не се нуждаят от реклама.

...Едва ли някой би оспорил тази оценка. Както не би се намерил и познавач, който да се залови да доказва, че в последните няколко години Начко е дал на българския футбол и една четвърт от онова, което е способен и което — нека подчертаем това! — му дължи.

Впрочем такъв спор е малко възможен. Всички са единодушни, че е така. Но защо е така?

Отговорът изисква задължително

ВРЪЩАНЕ В БЛИЗКОТО МИНАЛО

И неговата цел не е да се извадят отново на бял свят забравени и незабравени факти, познати и непознати „истории", за да се сгъстяват черните краски. Прелистването на стари страници само ще помогне да се видят пътищата и стимулаторите, които доведоха обикновения момък до сегашното му положение — № 1 в списъка на „черните овци" в българския футбол.

...Начко навлезе във футбола наистина стремглаво. На 15 години бе включен в юношеския национален отбор, на 18 — в младежкия, на 19 бе със сребърен олимпийски медал, на 20 — с фланелката на „А" националния състав. Чудесно начало. Но без продължение. За Начко и сега се говори — а така беше и преди 3—4 години — като за „млад и надежден". Само че сега върху тази оценка тегне разочарованието, че младият футболист не е тръгнал по стръмните и трудни, но така или иначе добре известни пътеки към спортното майсторство, а по опасно подвижните пясъци на звездоманията и „сладкия живот".

Възможно е сам Начко да е бил предразположен към тях. Различни са човешките характери. Но ми е трудно да си представя, че едно 15—16—17-годишно момче може да се справи изведнъж с всичко, което му се „струпва" на главата — и все общото внимание, и приказките за блестящо бъдеще, и бързо идващата слава, и т. н. Особено ако не се сблъсква с елементарните проблеми в живота на младия човек, с неговите трудности, срещу които е застрахован с „магическа пръчка" от малки и по-големи „доброжелатели". Нали те могат всичко! Трудно е да се ходи на училище и да се играе голям футбол — и отсъствията се извиняват; не е лесно да се вземат изпити — и това някак се урежда; идват първите прегрешения и капризи — „магическата пръчка" пак влиза в действие...

И едва завършил пълнолетие, Начко има всичко. И живот без проблеми, и пари, и самочувствието, че му е позволено всичко. За неприятностите има кой да се грижи. Други, не той...

Чудно ли е тогава, че „историите" започват една след друга, че следват с бързината на кинолента?

...За завършване на средното образование са нужни геройски усилия. Правят ги други и най-малко — самият абитуриент; след това не е трудно да се изчезне от лагер-сбора на дружествения отбор току в навечерието на решителен мач и да се потърси „уединение" в „Щастливеца"; логично следва изчезване и от сбора на националния състав точно в нощта преди важен мач. И наред с това — „дреболии": да се тренира не според изискванията за всички, а според личното самочувствие; и да не се спазва спортният режим; и да се флиртува едновременно (и далеч не безкористно!) с други организации — ЦСКА „Септ. знаме", „Левски Спартак"; и да се декларира по-късно вярност до край към „Локомотив", желание да се докаже колко незаслужено е било „потискането" и „репресирането" в „ЖСК—Славия" и да се продължава добре познатата линия на живот с повече облаги и далеч по-малко задължения; и да се гледа със сниз хождение към наказанията — нали дори в казармата не можа да се оправи (или по-точно — да го оправят)?

Вероятно списъкът може да бъде продължен. И заедно с това — броят на компромисите, направени от треньори, от ръководители на секции и дружества, от ръководители над тях. Компромиси, направени за една, две или три точки в момента, без да се направи простата сметка за лихвите, с които ще бъдат върнати по-късно, ако с Начко се действува принципно. Компромиси, които направиха от Начко това, което е той днес.

...Разговарях продължително в „Локомотив". Останах с впечатление, че там са много по-близо до решението да скъсат с тези компромиси, отколкото до намерението да ги продължават безкрайно. Но заедно с това остана и една изказана мисъл, която може би е обхванала мнозина: „Няма все още електронна машина, която да програмира най-ефективната възпитателна работа с Начко Михайлов."

Точно затова съм убеден, че неговият проблем може да бъде решен само от него. Единствено от него.

Ще споделя нашия разговор (той знаеше предварително това!) и неговото

ПОСЛЕДНО ОБЕЩАНИЕ

— Знам, че не спазваш режима, че не трениращ редовно, че просто пилееш таланта си, който, изглежда, е по-скъп на любителите на футбола, отколкото на самия теб. Не те ли вълнува мисълта да бъдеш един от най-добрите ни спортисти, не те ли изкушава едно спечелване на „Златната обувка" например?

— Как да не ме вълнува всичко това... Иначе не бих бил спортист...

— Добре, но щом е така, защо не спазваш режима, защо не трениращ редовно, защо в края на краищата правиш неща, които ти пречат да станеш онова, което можеш да бъдеш?

— Влияят ми много неща. Като че ли всичко, което става около мен, все влияе върху настроението ми. А то — върху подготовката и играта ми. Да знаеш само как бързо губя самочувствие. Вече съм решил друго — няма да давам ухо на всичко, кое то се говори край мен...

— Изведнъж обещания?

— Лъжеш се, ако мислиш, че тези думи са ми хрумнали сега. Напоследък се размислих за много неща. Ние, футболистите, имаме време за това... Мислех, че съм постигнал нещо във футбола; сега разбирам, че съм направил много малко. Колко пъти съм играл в „А" отбора? Можех и повече, нали? А годините летят. За мен са настъпили решителни месеци. Вярвай ми, няма да пропусна и тях...

— И какво си намислил?

— Да играя така, че да ми слагат все по две звезди. След всеки мач. И още тази есен да имам място в „А" отбора!

— Дали ще ти повярват, след като не си изпълнил толкова много обещания? Да напиша ли тези думи в „Старт". Но ще подчертая, че ва е последното!

— Добре!

... Това и правя.

С всичкия риск на човек, кой не вярва в чудеса, но е убеден в брото начало у спортиста. Поемам зи риск, защото Атанас Михай (време е най-после Начко да ст именно Атанас Михайлов!) вече е момчето, попаднало сред голе та да трябва да бъде следено, нас ствувано, ръководено и евентуал наказвано на всяка крачка. Вече съпруг, скоро ще стане и баща. това е вече друго.

Но наред с това съм убеден, неговото обещание в никакъв с чай не трябва да се превърне (о во!) в предпоследно. Убеден съм, няма нищо по-лошо от бавн смърт на един талант, че е неч но да се залъгват безкрайно над дите на хората и с тези лъжи дъ живее „сладък живот", който н нищо общо с нашия спортен (и само спортен) морал.

Ако и това обещание остане н пълнено, може да има само един ход: РАЗДЯЛА С ФУТБОЛА. Н малко защото така ще иска потъ ната мъжка дума.

В нашия разговор той каза, не може да понесе една раздя футбола. Дали ще се стигне до зависи само от самия Ат. Михай

Митьо ЕКСЕРО

В ЛИСАБОН — ДОСТОЙНО, В СОФИЯ ЗА ПОБЕДА

1

Стадион „Лус" посрещна играчите от двата отбора с една стара песен, добре позната на португалските запалянковци.

„Бенфика, Бенфика,
победа, победа..."

Рефрена подеха 50 хиляди души от трибуните, уверени в абсолютния успех на своя отбор. След началния сигнал публиката спокойно чакаше онова, което искаше, в което вярваше и смяташе, че единадесетте от „Бенфика" ще постигнат на всяка цена.

Но... играчите на ЦСКА посрещнаха хладнокръвно първоначалния натиск и умно рушеха всеки опит на своите реномирани съперници за резултатни атаки към вратата на Филипов. Бяха необходими само няколко минути, за да се разбере, че ръководството на нашия отбор е успяло да мобилизира всички за достойно представяне в Лисабон и че футболистите на ЦСКА са решили да се борят с пълни сили в този мач.

КАРТИНАТА НА СТАДИОН „ЛУС"

приличаше в много отношения на онова първо полувреме на националния ни отбор в Будапеща, което всички наблюдавахме по телевизията. Организирана отбрана, умно водена от Пенев, който отново прояви качествата си на отличен и спокоен диригент пред вратата на своя отбор.

Португалците напираха главно по десния фланг, където срещаха силно играещия Гаганелов. Скоро не сме виждали мач на левия защитник на ЦСКА с толкова много добри прояви. Гаганелов игра отлично до последния съдийски сигнал. През него се опитаха да преминат последователно и тримата португалски нападатели от първа позиция — Джордао, Жорже и Батиста. Той обикновено разбираше техните ходове, спираше ги бързо, без нарушения, с майсторство. За да няма гол в нашата врата през първото полувреме, неговата заслуга е твърде голяма, особено между 20—30 минута на мача, когато португалската лавина напираше към вратата на Филипов, привлякла към своята ударна мощ и сили от защитата.

Добрият тон на тандема Пенев—Гаганелов увличаше и останалите за бойка игра — условие, което така настойчиво поставяше още преди мача треньорът Манол Манолов. Пръв от по-младите пое този тон и го запази през целия мач К. Станков и заслужи също висока оценка. И тук е необходима малка скоба, за да кажем, че това не означаваше хаотична, дефанзивна игра бетон марка „600". Отдавна класическите понятия „защитен" и „нападателен" вариант са заменени от нови изисквания, които съвременният футбол поставя. Нашите шампиони имаха желание за активност на целия терен. Нещо, което доведе до няколко добри атаки към вратата на Енрике. Най-характерна от тях бе комбинацията в 20-та минута, завършила с чудесен удар на Никодимов. Само вратар от висока класа, какъвто е Енрике, можеше да отрази такъв удар.

Какво не достигаше тогава? **Настойчивост и връзка между отделните звена на нашия отбор.** Божил Колев беше погълнат изцяло от мисълта за Еузебио, който му показваше много от тайните на големия футбол. Никодимов и Атанасов губеха много топки. Силното наше оръжие — борбата за първа топка — бе забравяно, когато по-дълги пасове търсиха нападателите напред и те трябваше да се преборят, за да запазят топката в свое владение. В тези двубои съперниците ни обикновено надделяваха. Единствен Денев се мъчеше да осъществи преливането между звената и да тръгва мощно напред, след като е помагал на защитата. Тази трудна роля той изпълни в много случаи успешно.

А КОМПАНИЯТА НА ЕУЗЕБИО

вършеше своята работа с професионално майсторство. Имаше и бързина, и красиви комбинации, и отлично разбиране между трите линии в техния отбор — Да Силва, Хумберто, Родригес и Адолфо пред Енрике; Граса, Еузебио и Симоес в средата; Жорже и Батиста напред. Дясното крило Джордао, който трябваше да оформи челната тройка, явно не беше от класата на останалите.

В „мозъчния тръст" на „Бенфика" в средата на терена има трима играчи, които правят всичко като големи футболисти. И го правят добре на един твърде широк периметър, който покриват с много движение, с оригинални ходове и с приятна за зрителите игра. Точно затова привържениците на „Бенфика" отправяха най-често аплодисменти за Граса, Еузебио и Симоес.

В Лисабон проблемът за персоналната опека на всеки един от тримата не беше решен изцяло в наша полза. В София трябва да се търси нещо ново, по-рационално за тяхното неутрализиране.

внесе спокойствие в един труден момент. ЦСКА показа, че е зрял отбор, че знае какво търси на чужд терен. Публиката, която беше не само толерантна, но и разбираща футбола, възнагради с аплодисменти добрите прояви на българските футболисти.

Мачът отиваше към своя край. Почти всички колеги вече бяха нахвърлили критични бележки за играта на Жеков, когато той получи добър пас от Денев, премина трима защитници и вкара труден гол. Направи това, за което е поставен в отбора и което трябва да прави по-често!

1:2 с достойна игра. Изгодна позиция за втория мач, който няма да бъде лек. Отбраната още веднъж трябва да заслужи добрите думи, казани за играта ѝ на стадион „Лус", а нападателите са длъжни да направят всичко възможно и да превърнат изгодната позиция в победен завършък.

ГОВОРЯТ ЦИФРИТЕ

	„Бенфика"	ЦСК
Фалове	12 (8)	11 (
Ъглови удари	11 (4)	5 (
Удари към вратата	16 (5)	10 (
Удари в очертанията на вратата	11 (4)	8 (
Засади	7 (3)	4

* Цифрите в скоби са за първото по време

Лисабон — София

Димитър ДЖАРО

КАТО ИСТИНСКИ СПОРТИСТИ

...След една остра схватка в наказателното поле пред Филипов остана да лежи Кирил Станков. Съдията не забеляза това и играта продължи. Но пропускът на човека в черно бе поправен от играчите на „Бенфика" — те умишлено изпратиха топката в тъч...

На пострадалия бе дадена помощ и — така повеляват правилата! — българите вкараха топката в игра. В същия миг тя попадна у Жеков, който върна жеста на домакините.

Зрителите ръкопляскаха — и на своите, и на чуждия състезател.

А беше второто полувреме, играеше се „на живот и смърт". Но спортсменството се наложи. Понякога е нужен само миг, за да се разбере атмосферата на един мач!

2

3

РАЗВРЪЗКАТА

За двата гола, на Родригес в 50-та и на Жорже в 62-та минута, се писа достатъчно, за да ги обясняваме още по-подробно. Те дойдоха като логична последица на добре изградени атаки, при които играчите на „Бенфика" владееха топката в нашето поле продължително. Началото на второто полувреме започна с бурно темпо, наложено от португалците. За съжаление няколко удобни възможности за контраатаки в тези минути не бяха използувани от нашите нападатели начело с Жеков. Най-много емоции донесе Марашлиев с един продължителен набег по своя фланг и с устремното преминаване дори на вратаря Енрике. Притичалият Хумберто изби силния удар от очертанията на вратата, когато всички очакваха гол.

След двата гола в нашата врата се намериха сили, които върнаха духа от първото полувреме. Със своя опит Якимов също

4

ЗА И ПРОТИВ ПЕТЪР ЖЕКОВ...

Петър Жеков, най-добрият реализатор за всички времена в групата на майсторите, изведнъж стана спорен играч... Върху неговата глава хвърлиха цялата вина за загубата в Будапеща (като че бе сигурно, че нашият отбор няма да загуби, ако бе повел с 1:0...); оспорват дори правото му да играе в армейския отбор. Други пък сочат решителните му голове — срещу „Академик", срещу „Бенфика". Особено срещу „Бенфика"!...

Имат право и едните, и другите. Защото Жеков е играч от особен тип. Ако вкара гол — считат, че е изпълнил задачата си; не стори ли това — мислят, че отборът е играл с... 10 души, въпреки че за Жеков много често мислят двама защитници.

Онези, които критикуват Жеков днес, имат право — напоследък той изглежда по-инертен, отколкото в близкото минало; липсва му онази настъпателност и непримиримост пред вратата, така характерни за реализаторската му насоченост; няма я старата сигурност пред противниковата мрежа, разтърсвана с неумолима стръв. А наред с това изглежда небивало пасивен — не „търси" играта, не се открива, за да получи решителен пас, не се бори достатъчно упорито, когато е „притиснат" от силен защитник.

Тези слабости видяхме и на стадион „Лус" в Лисабон. Но дали вината бе само у Жеков. Много често той беше направо изолиран. „Подхранваха" го с далечни високи прехвърляния. Топката (както обикновено се случва...) ставаше плячка на защитниците; дори когато Жеков печелеше двубоя — наблизо нямаше негов съотборник. Пък и общо взето обстановката почти през целия мач не даваше кой знае каква възможност за изява на център-нападателя.

И все пак Жеков отбеляза гол. Един гол с тежестта на два, който поправи (ако имаме предвид цифровото изражение на показаното в Лисабон) половината от слабостите на целия състав...

И Жеков би могъл да вкарва повече голове. Ако отново се иска от него точно това, което умее. А не друго!.. Ако получава отново онези голови подавания, които сега са все по-редки; ако бъде „закрепостен" за позиционна „война" в близост до вратата, вместо да разпилява сили за продължително участие в комбинациите — той е доказал, че не може това; ако — с една дума — се създаде обстановка Жеков да бъде... Жеков.

Ако и той — с играта си! — предизвика това.

М. Е.

1 — **Миг след удара на Петър Жеков — 1:2**

2 — **Тежък момент пред нашата врата! Удар на Жорже с глава 2:0**

3 — **Играчите на Бенфика печелят по-често борбата за първа топка.**

4 — **Отново Батиста — един отличен футболист, който създаваше много грижи на армейската отбрана.**

Снимки: Ролан КАРЛОС ОЛИВЕЙРА

КАКВО ОЗНАЧАВА 2:1?

Това е резултат, който не облагодетелства особено отбора, който го е постигнал свой терен. Регламентът на европейските нири дава предимство на головете, отбе ни от гостите. Затова 2:1 в известна сте равно на 0:0. И в единия, и в другия с на победените е нужна победа в реван 1:0. Но равенството между 2:1 и 0:0 с ва дотук.

Головете, отбелязани на чужд терен, вояват само когато двата отбора са от зали еднакъв брой голове в двете сре

Всеки равен мач в София ще из „Бенфика" на четвъртфинал. На ЦСКА знаме" е необходима победа, и то най без да се позволи на противника да из топката в нашата врата, защото един португалците означава да се търси с 3:1, при два гола — 4:2 и т. н.

При 2:1 за армейците ще се играят продължения по 15 минути. При равен тат в продълженията головете на отбор също се удвояват. Ако и в това време излъчи победител, се изпълняват по 5 Пръв започва изпълнението на дузпите ърт, чийто капитан е спечелил жребий случай, че и те не решат изхода на та, изпълнението на дузпи продължав като някой от отборите отбележи еди повече при равен брой изпълнени 11-м удари.

ПЪРВИТЕ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА СОФИЙСКИТЕ ЗРИТЕЛИ

Кръгът в „А" РФГ обещаваше да бъде спокоен. При затвърдя ващата се тенденция победата да принадлежи по-често на силните независимо от това, къде се играе, изведнъж дойдоха много „ново сти":

— гостите успяха да спечелят само една точка; направиха го пловдивските локомотивци в Габрово;

— за първи път в тазгодишния шампионат първенците излязоха начело в класирането;

— за първи път вицешампионът загуби, като при това — пак за първи път! — позволи да му бъдат отбелязани повече от един гол в един мач;

— за първи път „Академик" успя да спечели две точки на свой терен;

— за първи път български футболист достигна цифрата „200" като голмайстор в „А" РФГ. Стори го Петър Жеков, който на чена и третата стотица...

Но нима това бе достатъчно, за да задоволи вече много взиска телните зрители? В някои от срещите наистина имаше динамика, напрежение, опасни ситуации. Но общо взето — особено ако съдим по играта на първите в таблицата — качеството не е на нужната висота...

ПО РАЗЛИЧНИ ПЪТИЩА

Първите четири от футболния ни ешелон играха за два дни в три ма- пред софийска публика. Можеше да се очаква, че това ще бъде малък празник за любителите на спорта. Стана тъкмо обратното — три от че- рите загубиха. При това без да докажат достатъчно ясно, че раз- ката в точките, спечелени досега, отговаря точно на разликата в класи- Нищо подобно...

Известно оправдание може би има само „ЖСК—Спартак". Защото загу- от шампиона и (вече!) водач в класирането; защото бе надигран от отбор

ВЪВ ВЪЗХОДЯЩА ФОРМА

ЦСКА „Септемврийско знаме" игра под очакванията. Като че умората от тежкия мач в Лисабон допринесе повече за мобилизиране на единадесе- те. Те изглеждаха далеч по-свежи, отколкото само преди една седмица във Враца. Нещо повече — този път армейците се лишиха от своите „стан дартни" единадесет и разчитаха — вече преди мачът да бъде решен! — на своето младо попълнение. Наистина влизането на Средков не бе съпро- водено със сензационен край, ка- квито имаше мачът на първенците с „Берое". Дремсизов все още не е намерил общ език със съиграчите си; Ал. Янков като че ли не може да намери място, когато на гърба му има № 11. Но така или иначе, в не- деля стана ясно, че армейците през тази година ще имат далеч по-голям избор, че ще могат с успех да заме- нят контузени, не във форма и... остаряващи състезатели. А това ве- че е сериозно предимство пред ред дружества, които разполагат с камер- ни състави.

ВАРНЕНЦИ ЗАГУБИХА

срещу първенците, след като доказа- ха (а това е особено важно!), че не са дошли предварително примирени с поражение. В някои отношения те на- право дадоха урок на други с да- леч по-големи претенции. Може би точно „ЖСК—Спартак" повече от останалите демонстрира съвремен- ното преливане на силите от отбра- на в нападение и обратно. Варненци не се примириха нито за момент с резултата, успяха да го изравнят и накрая имаха още поне една голова възможност — изстреляната силна топка срещна дирека. И всичко това е възможно, защото „ЖСК—Спартак" изглежда много добре подготвен фи- зически; дори и „старите" в отбора — и на моменти точно те! — са способ- ни на продължителни акции, на пос- тоянни усилия.

А това е солидна база за добри игри и в следващите кръгове...

За сметка на подобряването в иг- рата на армейците и на „ЖСК—Спар так" пролича онова

Първият гол от хет-трика на „Академик" имаше много зрители на терена.

СПАДАНЕ

което досегашният водач подсказа още в Русе. Ако съдим за мача „Ло- комотив" (Сф) — „Левски—Спартак" със старомодни представи, трябва да заключим, че „сините" са имали да- леч по-дълго инициативата, отколко- то техните съперници, че са наложили т. н. „територално надмощие" и т. н. Но всичко това значи твърде малко в съвременния футбол. Локомотивци имаха по-малко възможности, но за- това пък успяха да ги използуват (не без „съдействието" на вратаря Ка- менски).

Истината иска да се каже, че „си- ните" имаха и интересни хрумвания, и добри „скрити" ходове. Но всичко ставаше на бавни скорости, почти без изненада и най-важно без острота. Излезе, че спасителният вариант след контузията на всички крила в отбо- ра с двама централни нападатели и четирима полузащитници е наистина само спасителен, че той едва ли мо- же да даде трайни резултати. А в същото време и скамейката на ре- зервите е твърде къса, там не чакат такива състезатели, каквито се тър- сят... Нови (вече...) няма откъде да се вземат — трябва да се разчи- та на влизането в строя на Весели- нов и Митков. Иначе „Левски— Спартак" ще бъде сериозно затруд- нен в бъдеще...

Както несигурно изглежда и поло- жението на „Берое", един състав

БЕЗ ОПРЕДЕЛЕН ОБЛИК

В сравнително кратък период „Бе- рое" гостува три пъти в София. При първото от тях (срещу „Левски— Спартак") рухна морално, след като загубата бе още само загатната в резултата; срещу армейците игра със самочувствие до самия край на мача и тогава изненадващо свали гарда; в събота срещу „Академик" започна с такова самочувствие, сякаш мачът им щеше да мине не през горещи битки, а като на парад... Именно това са- мочувствие струваше на „Берое" е- дна наистина тежка загуба. То се от- рази върху играта на всички — за- щитниците изглеждаха невнимателни, Петков с нищо не изяви претенци- те си за националния отбор, обикно- вено силните крила Киров и Белчев предпочитаха бездействието край тъч- линията.

Може би по-голяма полза от резул тата в съботния мач могат да имат беройци — за един бит дават... два ма небити. Особено ако битите са доказали, че могат далеч повече!

*

Още един кръг в „А" РФГ, още една крачка към окончателната раз- връзка. Още едно доказателство, че се прави твърде малко, за да имаме силни дружествени отбори...

Митьо ЕКСЕРОВ

НА ВНИМАНИЕТО НА ВАСИЛ СПАСОВ

Кръговете в „А" РФГ се въртят един след друг и дните до среща та с Франция (по същество реши- телна за крайното класиране на българите) стават все по-малко...

Нямаме в този случай намерение да анализираме играта на всички, които вече имат своите места в разширения състав. Струва ни се обаче, че в неделя (само в София) поне двама състезатели показаха, че могат да заслужат доверие.

На първо място това е вратарят на „Локомотив" (Сф) Горанов. В много напрегнат за него мач, кой то му предложи много голям брой възможности да се прояви, младе- жът играч с № 1, получил добра за- калка и в юношеския, и в младеж- кия национален състав, игра изклю чително стабилно. Той бе пълен го сподар във въздуха над своето н казателно поле и остави твърде мал ко изгодни положения при много бройните вдигания на топката — от игра, и от ъглови удари, прояви много рефлекс и сигурност при сил ните удари, бе решителен.

Разигра се и Петър Жеков, за ко- гото става дума на друго място в този брой. Сам по себе си еди атестат от 201 гола в групата на майсторите, който в момента г прави практически недостижим, зна чи твърде много. А и играта му неделя показа, че той може повече отколкото дава напоследък.

А като мислим за тези кандидат ри, имаме предвид и обстоятелст вото, че евентуалните титуляри не можаха да докажат своята несмен емост...

Гол № 200 на Петър Жеков

? КЪМ СЪДИИТЕ

В края на миналото първенство съдията Александър Щерев заслу- жено бе сочен като един от най- добрите в страната. Дори получи специалната купа на в. „Труд" за най-добрия арбитър на първенство то.

За съжаление обаче това е вече минало. Александър Щерев пока- за и в неделя, че в неговата съдий ска форма има рязко спадане, че и той дава своя „принос" за оно- ва незадоволително равнище на съ- дийството, което принуждава БФФ и РФСК да вземат решителни мер- ки.

На мача ЦСКА „Септемврийско знаме" — „ЖСК—Спартак" съдия- та Щерев като във фокус бе съб- рал слабостите на своите колеги— твърде голям беше броят на обрат ните присъждания; имаше случаи на предоверяване на помощниците (а те не бяха също от най-точните!), които се редуваха със самостоятел ни решения, обратни на сигналит на колегите — понякога намесат бе правилна, друг път грешна.

Нямаме и намерение да обсъжд ме дали Щерев е повлиял на резу тата или не... Защото ако трябв да се чака точно това, за да бъд обявено едно съдийство за слабо ако това е единственият критери тогава по терените ще се търп много лоши съдийства.

Причината за незадоволителнот съдийство на Щерев и на ред негов колеги изглежда съвсем ясна. Зам марена е подготовката, на първо м сто — физическата, намалено старанието. А тъкмо те са задълж телни за хората в черно. В прот вен случай изоставането е неминуе мо! Защото все още няма съди който да съди точно от центъра.

Много играчи пред вратата на „Локомотив" и повече голове в мрежата на „синьо-белите".

СПОРТЪТ НЕ Е САМО ШУМНИЯ СТАДИОН!

Спортът — това е не само шумният стадион! За огромното мнозинство хора той е свързан не с предстартовата треска, не с борбата за печелене на точки и класиране, а с едни дълъг низ от радости, приятни преживявания, отмора... Спортът за тях е балсам срещу умората, стимулатор за нови успехи в професията, в творчеството...

Сътрудникът на „Старт" Атанас Цонков се срещна и разговаря с трима представители на науката и творческата интелигенция, които използуваха успешно и рационално през това лято прекрасните възможности за почивка и спорт, предлагани от нашето море.

Какво им дава спортът, който са избрали — подводният риболов? Какво мислят за физическата култура, за успехите, които българският спорт завоюва — и в областта на високото спортно майсторство, и с навлизането му в бита на нашия народ?

Той не е притежател на спортни рекорди, ри не е участвувал в никакъв отбор... Все к, за да го представим на нашите читате- , има една причина. И тя е...спортна. Д-р **НДРЕЙ САХАТЧИЕВ** е един от най-дей- те членове на републиканската секция по дводен риболов.

Но разговора ни за него трябва да за- чнем с това, какво значи „кюри-терапия". ва е онази област от онкологията, в която й, старши научният сътрудник — първа сте и и завеждащ радиологичната секция при учноизследователския онкологически инсти- т в София, се труди вече над 20 години. зултатите от дългогодишните му изследва- я са зарегистрирани в около 200 научни бликации, една четвърт от които са отпе- тани на руски, английски, френски, нем- и... Един известен и в чужбина учен!

А спортът?

— Според мен физическата култура е ед- необходимост за всеки човек през целия живот — казва д-р Сахатчиев. — Тя е жна за каляване на волята, за поддържа- на физиката, на тонуса, на съревнователя дух у човека. Но спортът не бива да е моцел за един човек.

— Как гледате на запалянковщината?

— Спортът е развлечение и удоволствие наче едва ли някой ще спортува. Хубаво е зек да отиде на игрището и да се насла- на един добър мач, да се повълнува от рата на своите любимци. Но не бива да дем крайни; някои запалянковци коменти- т по цял ден някое състезание и се пре- ъщат в „словесни спортисти"...

БАСЕЙНИ, ПОВЕЧЕ БАСЕЙНИ!

— Кой спорт сте упражнявали най-дълго?

— Плуването, или по-точно подводното плуване. Започнах към 1959 година, една-две години след като се появиха пионерите на този спорт у нас.

— Как се насочихте към подводния риболов?

— Съвсем случайно. Един мой приятел, лекар, ме покани в Созопол. Имал харпун, да пробвам. Опитах. Ударих още от първия път един кефал. Макар че дълго след това не ми се удаваше да поразя каквато и да е риба, първата сполука ме запали, изглежда, завинаги... Оттогава насам практикувам редовно подводния риболов и за тази цел използувам цялото си свободно време.

— Къде ви харесва да ловувате най-много?

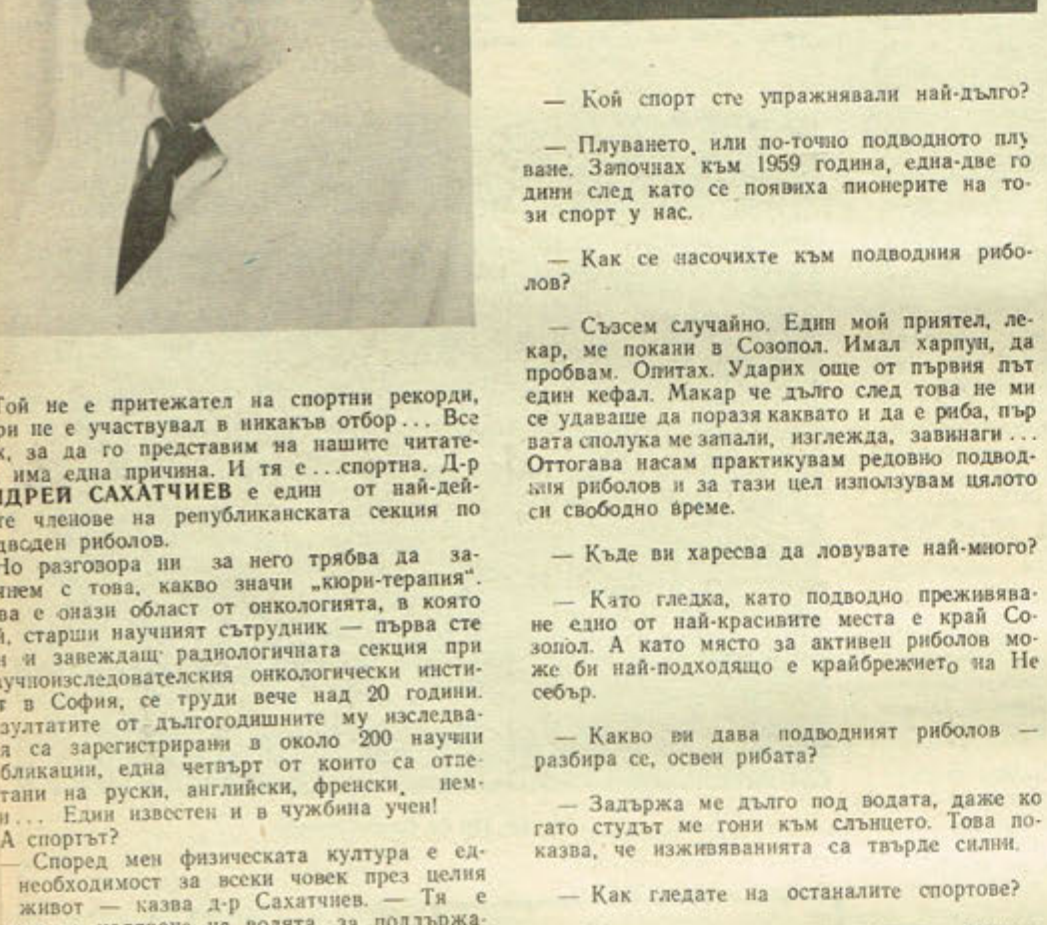
— Като гледка, като подводно преживяване едно от най-красивите места е край Созопол. А като място за активен риболов може би най-подходящо е крайбрежието на Несебър.

— Какво ви дава подводният риболов — разбира се, освен рибата?

— Задържа ме дълго под водата, даже когато студът ме гони към слънцето. Това показва, че изживяванията са твърде силни.

— Как гледате на останалите спортове?

— Направи се много за масовата физкултура. Това ни отвори апетитите и вече искаме още повече! В бъдеще трябва да се използуват всички възможности за изграждане на спортни площадки към всяко учреждение, предприятие, институт... Това би дало редица преимущества за масовата физкултура. Хубаво е да се приспособят повече зали за тенис на маса — спорт сравнително лесен, удобен, бърз, който може да се практикува през цялата година. И басейни — колкото се може повече басейни!

IV БСФС КОНГРЕС

МОЕТО ХОБИ, ЕДНА МОЯ ЛЮБОВ

Кинорежисьорът **ЗАХАРИ ЖАНДОВ** е известен със своите седем игрални и над 60 документални и научно-популярни филми. Сред тях има и творби със спортна тематика: „Хора сред облаците" и „Военните ски-състезания". Наскоро режисьорът завърши и най-новия си филм по романа на Петър Славински „Птици долитат до нас", където трябваше да прояви едва ли не спортна издръжливост и упоритост, за да се снемат някои редки птици. Снимките са правени главно в резервата „Сребърна", край Дуранкулак, Балчик, Тюленово, Бургас... Имало е и туристически преходи, и тропически жеги, и газене през блатата. Но през есента българските зрители ще могат да видят един интересен филм, който ще бъде показан през октомври и на фестивала за детски и юношески филми във Венеция.

— Другарю Жандов, какво място заема спортът във вашата биография?

— Със спорт се занимавам активно, макар и неорганизирано, още в младежките, в детските си години. Първият клуб, в който влязох, беше „ФК—13". Даже бях негов секретар.

— Какви дисциплини сте практикували?

— Играех и футбол, но бях увлечен най-силно от баскетбола и волейбола. Даже бях капитан на двата гимназиални отбора. По едно време се проявявах и като скиор, имах трето място в един слалом, че и в един протоолимпийски отбор бяха ме включили...

— Кои спортове сте упражнявали най-продължително?

— Може би алпинизъм и ски. Бях член на алпийския клуб, на Планинската спасителна служба... А някъде между 30—35-годишната си възраст започнах тенис. И сега, щом има възможност, отивам на корта. Но най-голямото ми спортно увлечение е плуването или по-точно — подводният риболов.

— Доколкото знам, вие сте един от първите подводни риболовци у нас?

— Има нещо вярно в това. Увлякох се, след като видях „Светът на мълчанието" в Кан на фестивала, където този филм взе голямата награда. Та идеята за това занимание ми дойде от филма на Кусто, някъде към 1955—1956 година.

— С какво ви привлича подводният риболов?

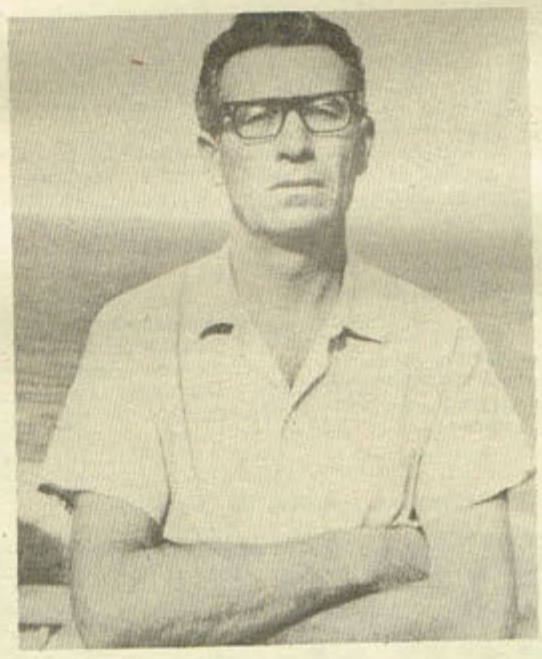
— Този спорт запълва свободното ми време. Всъщност това за мен е отдих. Когато имам даже два-три свободни дни, дори в късна есен или ранна пролет, отивам на море. Подводният риболов е, така да се каже, моето хоби, а това ще рече — една любов. Той не е светът, в който работим всеки ден. И ми носи едно разтоварване. Бих казал тотално разтоварване. Това съдействува за успешна творческа работа. Когато съм под водата, забравям грижи, творчески тревоги, проблеми и т. н. Отдавам се на очарованието, което се състои повече в непознатите гледки, отколкото в сполучливия улов. Е, разбира се, някои са на мнение, че и аз, както всички рибари, малко преувеличаваме своите успехи...

— Конкурирате ли ги по отношение на красивата измислица?

— Спорът още не е решен. Пък и в този подводен свят не може да не се обогати, да не се развие фантазията ти... Все пак казвам — фантазията, а не самохвалството.

— През декември т. г. Българският съюз за физическа култура и спорт ще има конгрес. Какво е вашето мнение за спорта, за постигнатото досега и за това, което ни предстои?

— Мен ме интересуват не толкова успехите в областта на високото спортно майсторство, както обикновено се казва. Радва ме това, че спортът си проби път до широки слоеве от нашето население. Вече спортуват не само учениците. Елате в парка — сутрин там ще срещнете стотици бегачи с посребрени коси! Елате на тенис-корта — ще видите инженери, работници, лекари, хора на изкуството, партийни, държавни и стопански дейци. Отидете на някой селски стадион — ще видите комбайнери, звеноводи... Много хора вече познават спорта и с пълни шепи черпят от неговите извори на здраве! И това е голямата заслуга на БСФС, там трябва да се насочат и бъдещите усилия...

БОРИС АПРИЛОВ е роден в Бургас и естествено като писател отразява най-често живота на рибарите и моряците. През последните години излязоха книгите му „Морето е на всички", „Докосване" и „Есенни дюни", без да се смятат книгите му за деца, пиесите и сценариите. Пет или шест месеца от годината Борис Априлов прекарва по южното ни крайбрежие.

— Какъв спорт сте практикували през младежките си години?

— Гребане. Активно и настойчиво, в продължение на осем години, като ученик в Бургас. Бях гребец номер три в шесторката. Не знам дали тогава тренировките се провеждаха правилно, но всеки ден тръгвахме от бургаското пристанище, отивахме до остров Св. Анастасия (сега Болшевик), заобикаляхме го и се връщахме. Смятам, че по това време съм получил най-сериозната си спортна закалка.

— Участвувахте ли в състезания?

— Няколко пъти. Помня, че никога не излязохме първи. Сега, когато нямам спортни амбиции и размислям по класирането ни обе-

ТРИ ГМУРКАНИЯ, КОИТО СТАПЯТ УМОРАТА

тивно, винаги ми се струва, че причината съ бил аз.

— Кой спорт сега ви привлича най-силно

— Подводният риболов и ветроходството Мисля, че няма нищо по-приятно от подво ния риболов. Доскоро страдах от скрупул бях си внушил, че подводните риболовци ун щожават рибата и нарушават баланса на пр родата, но скоро разбрах, че не е така. П мислете и вие — за една година цялата подводна формация не може да убие до половината количество кефали, патръшкани пет бомби от някой бракониер. Ами апокал сиса, който надвисва над моретата със мърсяването на водите?... Да говорим повече?

— Тези проблеми са все пак известни, дали и ветроходството ви подсказва някои

— Ветроходството е другият спорт, кой напоследък ме завладява все по-здраво. едно с журналиста Жак Шемтов успяхме се снабдим с една състезателна йола, в ко то прекарахме приятни часове това лято

— С какво ви помага спортът?

— Почти съм сигурен, че няколкоминут то пребиваване под водата, сред синкаво-зеленикавото безмълвие, се равнява на це седмица почивка. Не е вярно, че тогава дишаш! Долу, под водата, поглъщаш всич аромати на подводните прерии, в теб „в за" спокойствието, тишината, самочувстви чувствуваш се господар на един свят, ко неочаквано е обърнал към теб четвъртото измерение. Три гмуркания са достатъчни стопят умората ти, да те възстановят и те хвърлят на масата пред пишещата шинка. А на мен това ми стига...

ЕДНА, ПЛЮС ШЕСТ, ПЛЮС ЕДНА...

КАКВО ЩЕ СТАНЕ?

Това е въпросът, който най-много затруднява ЗЛАТКА ПЪРЛЕВА. Основното в работата е свършено. Още преди една година заслужилата треньорка спечели конкурса. Нейното ансамблово съчетание взе първото място между седем съчетания. Златка събра двадесет момичета — най-добрите след елитната ни четворка — и започна подготовката. По-късно от тези двадесет бяха избрани дванадесет, още по-късно — девет. Сега са седем. Шест за ансамбъла и една резерва. Толкова. Всеки ден и сутрин, и след обед момичетата са в залата. Всички допълнения към първоначалния замисъл са направени отдавна. Съчетанието е разучено от всички в детайли. Всяка знае точното си място във всяка от секундите на тези 3 минути и 24 секунди. Сега остава само да се играе за сигурност. Впрочем остават още много неща.

Вече се броят дните до световното първенство по художествена гимнастика в Хавана. Покачва се напрежението с всеки изминат час. Във въпроса „Какво ще стане?" Златка усеща с пълна сила цялата тревога, която той носи. Радостта, че е победила силни конкуренти, е отдавнашна история. Напрежението в тренировките е станало такова ежедневие, че почти не се забелязва. Не се забелязва дори умората. Вниманието е погълнато изцяло от това: „Какво ще стане?". И едно е да можеш да кажеш „Какво пък, вече бяхме световни шампионки, всекиму се случва да не бъде, а не всекиму да е бил...". друго — да дойдеш след такъв успех и да искаш да го повториш.

— Когато подготвях това ансамблово съчетание — казва Пърлева, — търсех преди всичко динамиката. Защото първенството е в Куба, защото това подхожда най-много на темперамента на българските гимнастички. Трудно е, защото се играе с два уреда и синхронът се получава много по-сложно, защото в отбора има млади състезателки с много качества, но без издръжливостта на големите, защото едва сега разбрахме, че ансамбловото съчетание ще се играе този път два пъти — и в събота, и в неделя, на 15 и 14 ноември...

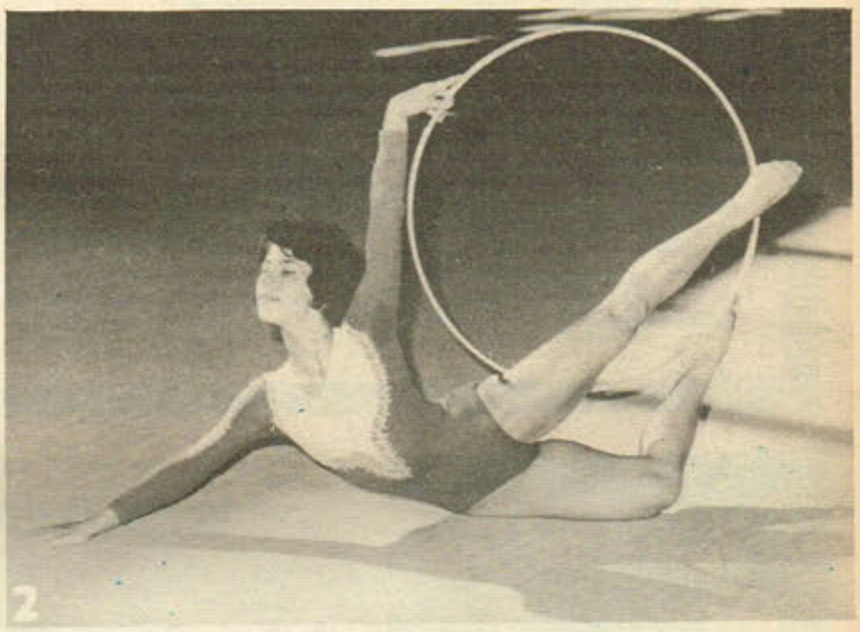
— Какво променя това двукратно изпълнение освен удвоената оценка?

— Всъщност нищо особено, защото нашите момичета играят по 11 цели съчетания в една тренировка. От наблюденията, които правихме, се установи, че третото изпълнение е добро, след петото-шестото идва умората и най-спокойно е десетото. След десетте тренировки се увеличи темпото. А при увеличено темпо момичетата играят по-стабилно, по-добре. Така че в дните, които ни остават, ще трябва да намерим точната доза за предварителните опити, точната доза на темпото...

...Гледах седем-осем изпълнения. Съчетанието се изпълнява безупречно. Момичетата са точни, сигурни. И все пак разбирам колко тежко е на тази треньорка, която вече повече от година не знае покой от упоритата работа и още повече от въпроса „Какво ще стане?".

Познавам ги от деца. Наблюдавала съм тяхното израстване от трети разред до заслужил майстор на спорта. Стъпка по стъпка. Виждала съм ги разтреперани, уплашени пред някое първенство, а после щастливи или разплакани, когато всичко е свършило.

Познавам Румето (**Румяна Стефанова**, както се казва в официалните документи) и като тържествуваща шампионка, и като посърнала четвърта. След една дълга, упорита борба за определяне на тройката за индивидуалното участие в Хавана Руми дойде тук, както много години досега, като сигурен боец, на което може да се разчита на всеки пост. Включи се бързо в ансамбъла, за няколко седмици навакса пропуснатото за година и започна да помага на другите. Участничка в три световни първенства — и като индивидуална, и като ансамблова изпълнителка.

Руми обича да пише стихове и пътеписи за местата, които е посетила. Най-много обича да работи с деца. Треньорка е на детския отбор на ЦСКА.

Верка (**Вера Маринова**), момичето, което ходи винаги с високо вдигната глава, мога да позная сред стотици други и в гръб. Има нещо горделиво, предизвикателно в походката на тази гимнастичка, вече дипломирана юристка. Какво най-много я вълнува пред световното първенство? Верка, която винаги старателно подбира думите си, сякаш ги тегли предварително, изхвърля тези, които не ѝ харесват, и бързо ги заменя, сега отговаря веднага:

„Успехът. Много искам да се повтори Варна!"

Деспа Каталиева прави подробен разбор на досегашната подготовка, отчита разликите за същия етап преди миналото първенство с математическа точност: по-голям обем, по-интензивна, по-разнообразна подготовка за същата умора. Двата уреда, вместо да ги раздвояват, повече ги съсредоточават. По-мобилизирани са. Деспа все още не знае какво ще стане, когато завърши ВИФ. Иска да бъде треньорка. Чувствува, че може. Дори толкова известни треньорки ѝ го казват. Привлекателно е наистина да бъдеш треньор при такава силна конкуренция...

От третото поколение гимнастички **Ася Кършева** е най-изявената. Тя направи няколко главоломни скока и успя да застане плътно до тази прословута четворка тъкмо когато отвсякъде вече идваха въпросите: какво ще стане, когато тези четири (Гигова, Робева, Филипова, Стефанова) напуснат художествената гимнастика, за да покаже, че идва смяна, надеждна и силна. Чуждите специалистки я забелязаха още първия път, когато можаха да я видят. Сега Ася е студентка в първи курс немска филология. Тя обича повече от всичко чуждите езици. Иска да „проникне по-дълбоко в културата на другите народи", иска да опознае хората, иска да им бъде полезна. Сега, две седмици преди първенството, желае да бъде достойна за доверието и мястото си в този колектив.

Капка Благоева, едно свитичко мълчаливо момиче, което бързо и лесно се изчервява и при повод, и без повод, обича класическа музика, предпочита Чайковски и това никак не ме изненадва. Новост за мене е това, че най-хубавите часове за Капка са тези, в които чете Джек Лондон.

— Обичам неговите силни хора. Обичам смелостта и тази прямота, и тази жажда за живот и борба. Бих искала мъничко поне да приличам на неговите герои, да имам частица от силата им...

Снежана Дечева, едно стройно мургаво момиче, което сменя цвета на лицето си заедно с настроението си, е третата юристка в отбора (втората е Богдана Тодорова). Снежа не иска да праворазда-ва. Не знае още защо, но чувствува, че това не е за нея. Смята, че е с много лабилна психика. Това ѝ пречи и сега. Въпреки че я убеждавам, че така, както я гледам, не виждам нищо да ѝ пречи, Снежа упорито държи на своето: „Аз най-добре си зная! Нямам самочувствието на „златно" момиче. Нямам и правото на това. Аз много искам да го получа. И повярвайте ми, не за себе си. За отбора. Искам да бъда два пъти по 3,24 минути на висотата на българския отбор. Сега нищо друго не искам."

Това са шестте. Толкова различни, колкото могат да бъдат момичетата на техните години. С толкова много „аз", устремено в различни посоки и сега събрано на едно място в една цел. Защото наистина повярвах им напълно, всяка мисли повече за отбора си, не за себе си в тези дни.

Не искам да забравям седмата — **Богдана Тодорова.** За нея винаги съм се вълнувала повече. Още когато беше съвсем мъничко наперено момиченце с плитчици. Може би защото имаше нещо трогателно бойко, защото играеше с много настроение, с любов. Сега Боги е седмата. „Под чертана индивидуална състезателка" — казват треньорките. „Не може да „пасне" в ансамбъла." Тя приема „тази" присъда стоически и философски. „Щом така трябва — ще се готвя като резерва. Не си мислете само, че на резервата ѝ е полеко. Аз трябва да бъда готова за всички постове. И въпреки че зная, че няма да се наложи да замествам никого — момичетата са много добре подготвени и много амбициозни, — все пак нямам право да се отпускам. Освен това определена съм за демонстрантка на световното първенство. Ще бъда база. Трябва да съм отлична база, достойна за нашите шампионки..."

1. Вера Маринова
2. Румяна Стефанова
3. Ася Кършева
4. Деспа Каталиева
5. Капка Благоева
6. Снежана Дечева
7. Богдана Тодорова

Страницата бе подготвена от Маргарита РАНГЕЛОВА

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

Европейските купи и ... нашите надежди

Защо не могат да се осъществят предложенията за европейски игри по подобие на панамерикански те, азиатските, африканските, които са като континентални олимпиади! Спортният живот в Европа е неколкократно по-голям от този на останалите континенти, взети заедно. Единствено в нашия континент се организират първенства по всички спортове, турнири за купи между национални и клубни отбори, които изпълват дните на всеки месец от годината. Като се прибавят регионалните първенства (балкански, скандинавски, средноевропейски и други), европейските шампионати за юноши и девойки, които са непознати в другите континенти, ще се види, че само официалните първенства са стотици! И ако в останалите континенти общите игри запълват една празнота и обогатяват спортния живот, в Европа те биха послужили за облекчаване на пренаситения календар от разнообразни първенства. Освен това като център на световния спорт, общите игри в Европа биха дублирали олимпийските игри в повечето спортове — нещо, до което в другите континенти не може да се стигне.

Едно от отличията на Европа от останалите континенти са традиционните ежегодни турнири за европейските купи по спортните игри.

ЦЕНТЪР НА СВЕТОВНИЯ СПОРТ

ЗАРАЗИТЕЛНИЯТ ПРИМЕР НА ФУТБОЛА...

Заслугата за учредяването на турнирите за купата на европейските шампиони се пада на „цар футбол"! По негов пример различните международни федерации на спортните игри, кои по-рано, кои по-късно, започнаха да организират европейски турнири, които печелят все по-голяма популярност. Също по примера на футбола програмата на някои спортове се разшири с турнири на носителите на националните купи.

В Европа понастоящем се организират европейски клубни турнири по футбол, баскетбол, волейбол, водна топка, хокей на лед, тенис на маса и ръгби, които продължават с месеци до излъчването на победителя. Тези състезания от най-висок ранг спомагат за популяризирането на съответния вид спорт, стимулират спортното майсторство и повишават заинтересоваността на най-добрите дружествени отбори и спортисти в борбата за спечелване на държавните първенства и шампионатите за националните купи.

България участвува във всички европейски турнири (с изключение този по ръгби) със своите републикански шампиони и с носителите на купите на НРБ. За европейските футболни турнири — тези на шампионите, носителите на националните купи и за купите на УЕФА, сме осведомявали навреме. Сега страниците посвещаваме на европейските турнири по останалите спортни игри, с които искаме да запознаем читателите на „СТАРТ".

СЛАВНО МИНАЛО... И СПОМЕНИ ЗА НЕГО

С европейските клубни баскетболни турнири са свързани едни от най-големите успехи на нашия баскетбол, на българския спорт въобще. Те говорят главно с имената на чародейките от „Славия" (Сф), които преди десетина години бяха еталон за женски баскетбол. На 20 май 1959 г. те станаха победителки в първия турнир, за да повторят 4 години по-късно успеха си и в V турнир (1963 г.). После започна ерата на баскетболистките от Рига, които спечелиха 8 пъти поред турнира, за да закръглят победите си на общо 11 и да получат признанието на непобедим „супертим"...

Началните „издания" на купата на шампионите донесоха радост и за мъжете. Във II турнир през 1959 г. нашият шампион „Академик" (Сф) отстъпи само на победителя АСК (Рига) и се нареди на второ място. Георги и Любомир Панови, Виктор Радев, Н. Илов, П. Лазаров и другарите им по това време плашеха всеки съперник, но... останаха в подножието на върха. А след тях никой от нашите не успя да направи и толкова. От 1966 г. носителят на купата се излъчва от финална четворка, в която нито веднъж не е участвувал българският шампион. Неуспешен засега е и щурмът на челото в сравнително млада дния турнир за купата на носителите на национални купи — мъже.

ХРОНИКА НА ПОБЕДИТЕЛИТЕ: купа на шампионите: I. 1958 — АСК (Рига), II. 1959 — АСК (Рига), III. 1960 — АСК (Рига), IV. 1961 — ЦСКА (Москва), V. 1962 — „Динамо" (Тбилиси), VI. 1963 — ЦСКА (Москва), VII. 1964 — „Реал" (Мадрид), VIII. 1965 — „Реал" (Мадрид), IX. 1966 — „Симентал" (Милано), X. 1967 — „Реал" (Мадрид), XI. 1968 — „Реал" (Мадрид), XII. 1969 — ЦСКА (Москва), XIII. 1970 — „Икис" (Варезе), XIV. 1971 — ЦСКА (Москва); **купа на шампионките:** I. 1959 — „Славия" (Сф), II. 1960 — „Даугава" (Рига), III. 1961 — „Даугава", IV. 1962 — „Даугава", V. 1963 — „Славия" (Сф), VI. 1964 — „Даугава", VII. 1965 — „Даугава" VIII. 1966 — „Даугава", IX. 1967 — „Даугава", X. 1968 — „Даугава", XI. 1969 — „Даугава", XII. 1970 — „Даугава", XIII. 1971 — „Даугава"; **купа на купите — мъже:** I. 1967 — „Икис" (Варезе), II. 1968 — АЕК (Атина), III. 1969 — „Славия" (Прага), IV. 1970 — „Фидес" (Неапол), V. 1971 — „Сименталь" (Милано).

На 18 септември т. г. в гр. Есен (ГФР) бе теглен жребият за поредните „издания" на турнирите, които през тази година увеличиха броя си — за първи път ще се проведе турнир за купата на носителите на национални купи за жени, с което европейските отбори получиха възможно най-богатата програма. И сега 44 мъжки и 30 женски състава от „старият" континент с нетърпение чакат старта на 4 ноември. Сред тях са и нашите четири отбора.

„Академик" (Сф) прескочи 1/16 финалите на турнира за **купата на шампионите** (участвуват 23 отбора) и на 1/8 финалите ще играе с „Левис фламингос Харлем" (Холандия). При успех (който е извън съмнение), ще участвува в една от двете четвъртфинални групи от по 4 отбора, където се играят по две срещи при разменени гостувания по системата „всеки срещу всеки", а в първите два отбора от всяка група със срещи на кръст (1 „А" — 2 „Б", 2 „А" — 1 „Б") ще излъчат финалистите. Те ще си оспорват купата в един мач на неутрален терен. Засега едно е сигурно — че купата ще има нов носител, тъй като шампионът на СССР не участвува в турнира.

„Марица" (Пд) ще участвува направо на 1/4 финалите в **турнира на шампионките** (18 участници). В групите (две от по три отбора) обаче ще бъде горещо при очаквания им състав от ТТТ „Даугава", „Марица", „Висла" (Краков), „Клермон Феран" (Фр), „Спарта" (Прага) и „Железничар" (Сараево).

„Левски-Спартак" ще започне от начало борбата за **купата на носителите на купи** (21 участници): 1/16 финали срещу „Гета спортив" (Сирия), 1/8 финали — срещу победителя от мача АЕК (Атина) — „Бешикташ" (Истанбул) и после (евентуално) — участие в 1/4 финалните групи от по три отбора, което е новост в регламента на този турнир.

„Локомотив" (Сф) ще стартира в новооснования турнир за **купата на носителите на купи за жени** (учредяват го 12 отбора) на 1/8 финалите срещу „Видеотон" (Будапеща). При успех ще чака жребия за следващия кръг, където сигурно ще има именити отбори като „Славия" (Прага), „Спартак" (Ленинград), „Вождовац" (Белград).

РАДОСТ И РАЗОЧАРОВАНИЕ

И най-малката топка търси своето място по залите на Европа. В ход са срещите от тазгодишните турнири за купите на европейските шампиони и за панаирните градове. Българските представители вече преживяха радостта от победата и... разочарованието от неуспеха. Братята близнаци от „Спартак" (Плевен) Петър и Тодор Великови заедно с Г. Пардов победиха шампиона на Италия с 5:2 и на осминафинала през ноември ще се срещнат с чехословашкия шампион „Острава". Ще припомним, че най-често купите на европейските шампиони са ставали притежание на първенците на Чехословакия (мъже) и Унгария (жени). Така че следващата задача на нашите шампиони няма да бъде лека. Шампионките ни по тенис на маса се завърнаха от Холандия с наведени глави.

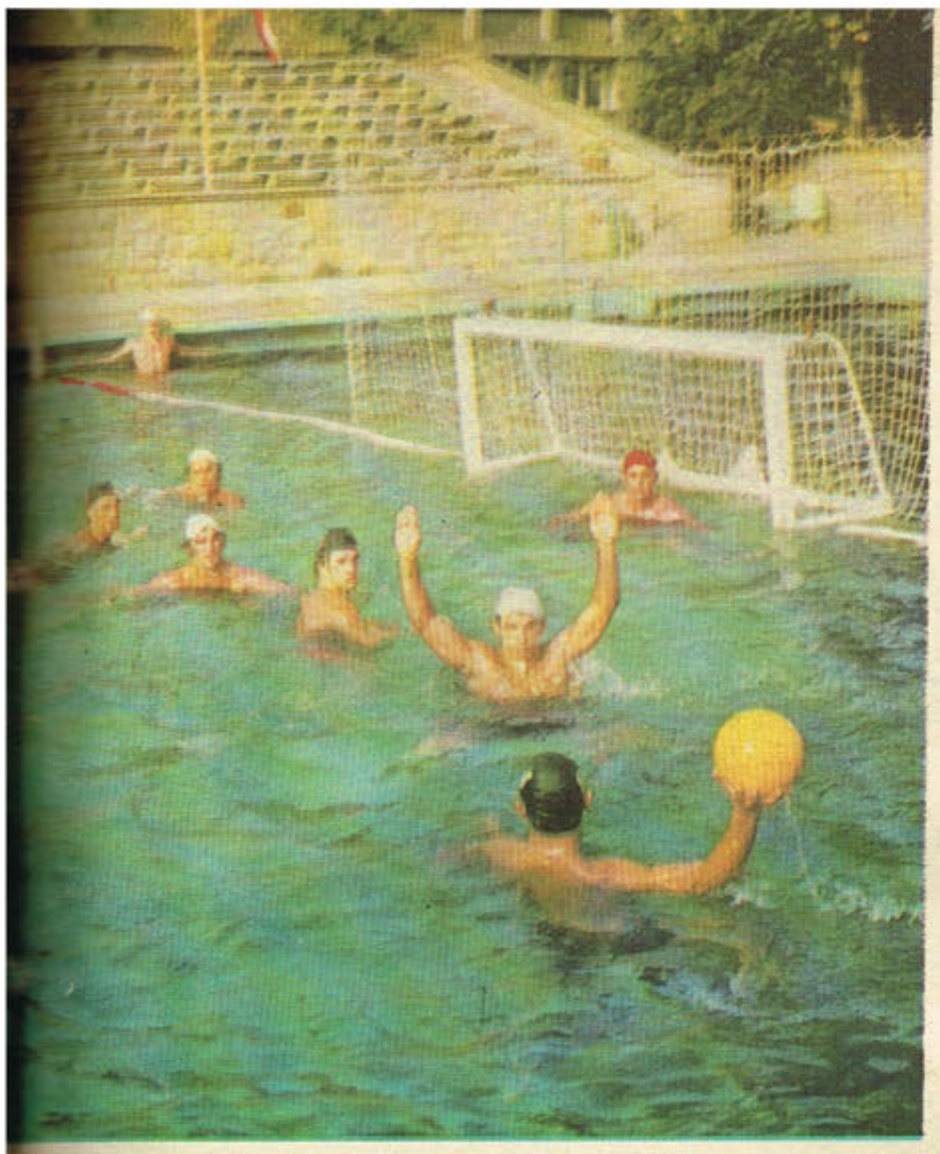
●

В турнира на панаирните градове столичният „Академик" започна с победи — мъжете и жените се наложиха над противниците си съответно над представителите на Австрия и Югославия с 5:3 и очакват жребия за следващите им съперници.

●

Хокейният ни първенец ЦСКА „Септ. знаме" още в първия кръг в турнира за купата на европейските шампиони бе елиминиран от силния състав на „Динамо" (Вайсвайсер — ГДР) (снимката вляво)

ДВЕ ЦЕННИ ТИТЛИ

Поредните турнири за купите на европейските волейболни шампиони са XII за жени и XIII за мъже. Тази година новост вероятно ще бъде системата на провеждане: досегашният пълен елиминатоар ще бъде заменен с четвъртфинални групи, подобно на баскетболистите. Казваме „вероятно", защото компетентната по този въпрос международна комисия все още не се е произнесла окончателно. Тези дни всичко ще стане известно.

За разлика от турнирите за КЕШ по други спортове при волейбола най-високото клубно отличие неизменно е ставало притежание на социалистическа страна. При мъжете рекордьори са румънците, които пет пъти са били на върха (три пъти „Рапид" и два пъти „Динамо" — Букурещ), следвани от съветските волейболисти (по два пъти ЦСКА — Москва и „Буревестник" — Алма Ата). Но докато тази купа, макар и само за по една година, е престоявала и в България, и в ГДР, и в Чехословакия, в състезанията при жените „еднообразието" е удивително: десет пъти съветските представителки са били на върха и само в един-единствен случай превъзходството им е нарушено — българският шампион „Левски" през 1964 г. прегърна купата и зарегистрира най-големия успех на нашия женски волейбол! Водени от прославената Берковска, „сините", след като отстраниха на полуфинала най-опасния съперник „Динамо" (Москва), победиха и намиращия се тогава в отлична форма „Динамо" (Берлин). Впрочем това е един от редките случаи, когато на московчанки се е изплъзвала титлата — не напразно се говори, че те са патентовани за нея: седем пъти досега тя е тяхно притежание.

Нашето най-голямо задоволство при мъжете в този турнир достигнахме преди две години: ЦСКА „Септемврийско знаме" в обигран състав и подобряваща се форма преодоля последователно шампионите на три страни, за да се изправи на финала срещу „Стяуа" (Букурещ). „Червените" бяха много убедителни — победиха и като домакини, и като гости!

За да допълним нашето участие в турнирите за КЕШ, трябва непременно да отбележим и двата случая, когато български отбори достигаха финала: през 1965 г. мъжкият отбор на „Миньор" (Перник) отстъпи пред „Рапид" едва в трети мач на неутрален терен в Брюксел, а три години по-рано столичният „Славия" (жени) с известните Бончева, Димчева и Янева загуби в пряк двубой за европейското звание от „Буревестник" (Одеса).

Ето и досегашните първенци:

Мъже — „Рапид" (Букурещ) — 1961, 1963, 1965; ЦСКА (Москва) — 1960, 1962; „Динамо" (Букурещ) — 1966, 1967; „Буревестник" (Алма Ата) — 1970, 1971; „Лайпциг" (Лайпциг) — 1964; „Спартак" (Бърно) — 1968; **ЦСКА „Септемврийско знаме" (София) — 1969.**

Жени — „Динамо" (Москва) — 1961, 1963, 1965, 1968, 1969, 1970, 1971; ЦСКА (Москва) — 1966, 1967; „Буревестник" (Одеса) — 1962, и **„Левски" (София) — 1964.**

Представители на България в тазгодишните турнири за купите на европейските шампиони са „Левски—Спартак" (жени) и ЦСКА „Септемврийско знаме" (мъже).

ЗАТА ЦЕЛ— ФИНАЛИТЕ!

...ечна съ... най-... — ...по вод... ...била ...пъти ..., три ...греб и ... — Ита... ...отбори ...ши пъ... ...ЦСКА ... едно ...две на От 29 ...затер... ...Акаде... ...като уча... ...ента

на турнира. Отборите на пет надесет страни са разделени в четири предварителни групи. Първите два от всяка група ще образуват две полуфинални групи с по четири отбора. Първият и вторият от всеки полуфинал ще комплектуват финалната четворка, от която ще се излъчи новият европейски клубен шампион. От първия до последния турнир претендентите ще играят по системата „всеки срещу всеки".

За „Академик" жребият се оказа твърде неблагосклонен. Нашата група е най-силната: „Младост" (Загреб), „Хилверсиум" (Холандия), „Белфаст" (Ирландия), „Академик".

Ако може да се говори за фаворити в турнира, това определение най-много подхожда на ватерполистите от „Младост". Европейски шампиони за 1967, 1968 и 1969 г. начело с националите Бошачич, Лопатни и Поляк, загребчани ще доминират с богатия си международен опит и желязна тактическа дисциплина.

Макар и с по-малка слава, холандските шампиони са в състояние да победят и най-силни противници, използувайки отличната си плувна подготовка и техника.

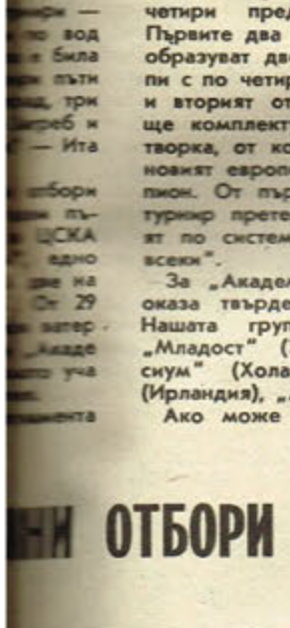
С малки претенции е единственият шампионът на Ирландия, за който турнирът ще представлява една добра школа.

Това са противниците, срещу които ще поведат борба нашите момчета. За нейния успешен изход са необходими най-малко две победи — нещо, което при пълна концентрация на силите и волята е напълно възможно. Ако „академиците" повторят постижението си от миналата година и се класират за полуфиналите, ще бъде голям успех, като се има предвид по-високата класа на противниците...

...НИ ОТБОРИ

...ждународната хандбал... ...реди турнира за купа... ..., като състезание от ..., тъй като хандбалът ... не е разпространен. ... тази във футбола — ...ено гостуване. В досе... ...този интересен турни... ...андбалистите на Чехо... ...шампиони са ставали ... купата. При женските турнири най-силно конкурират за купата шампионките на СССР, Румъния и Дания.

Досега нашата страна е участвувала в четири турнира за жени и три за мъже. Нашият нееднократен първенец — женският състав на ВИФ „Г. Димитров" — се е представял сравнително успешно, като е губил от силни противници, включително от носители на купата (ХГ „Копенхаген). Тази година в десетия турнир за европейските шампиони отборът на ВИФ „Г. Димитров" още в първия кръг ще срещне един от претендентите за първото място — първенеца на Унгария. Мъжкият ни първенец — „Черноморец" (Бургас) — ще дебютира в този турнир. Той обаче няма да играе в 1/16 финалите, като се класира направо за 1/8 финалите, в които сигурно ще срещне силен противник.

ДУМАТА НА КАПИТАНИТЕ

ПАНДО ПАНДОВ („Академик"): Досега финалната четворка е била непреодолимата бариера за нас. Прескачането ѝ е първата задача. Отборът узря, комплектуван е от добри баскетболисти и като че ли е време да направи „нещо" в европейския шампионски турнир.

ЕЛЕНА ПЕТРОВА — ВУТОВА („Марица" Пд): Дебютантки сме в турнира на шампионките, но това още повече ни амбицира. Жребият ни хвърли направо в голямата битка. С изключение на „Даугава" останалите отбори са „лъжица за нашата уста". Но трябва да се внимава, защото някои от тях сигурно мислят същото за нас...

ДИМИТЪР КАРОВ (ЦСКА „Септемврийско знаме"): Обладани сме от амбицията да повторим успеха си от 1969 г. Миналата година отпадането ни на полуфинала се дължи главно на контузии. Сега всички сме здрави, разполагаме с добри резерви. Срещите от републиканското първенство ще ни помогнат да се обиграем като сплотен и бояк колектив.

ЛИДИЯ МАРКОВА („Левски—Спартак"): Пътят към победата минава през тренировките, изрядния личен режим, съчетан с пълна мобилизация. Нашият колектив е доказал, че може да играе с умение и сърце. Вярвам, че ще го докажем на европейския турнир.

БИСЕР НАУМОВ („Академик"): Както през миналата години на първата цел в европейския турнир по водна топка е класирането ни на полуфинала, а след това... много неща ще зависят от жребия и разбира се, от подготовката ни.

ВЪРХОВЕТЕ

ВОЛЕЙБОЛНИЯТ ОТБОР НА ЦСКА „СЕПТЕМВРИЙСКО ЗНАМЕ"

— носител на европейската купа през 1969 г.

правят — В. Симов, П. Петков, Д. Златанов, М. Каравиванов (треньор), Здр. Симеонов, Ст. Крайчев, Ал. Тренев, Д. Каров; клекнали — Ж. Жечев, М. Иванов, Г. Гергов, Стр. Дойчев, Ив. Стефанов, Г. Георгиев, П. Илиев.

БАСКЕТБОЛНИЯТ ОТБОР НА „СЛАВИЯ"

— носител на европейската купа през 1959 и 1963 г.

От ляво на дясно: Б. Джанева, Ел. Господинова, Св. Несторова, Т. Тодорова, Д. Митев (треньор), В. Чаушева, Бл. Ченгелиева; клекнали — Т. Дамянова, Т. Василева, Т. Динева, В. Войнова, Л. Плякова, М. Иванова (в 1959 г. участвува Р. Рангелова).

ВОЛЕЙБОЛНИЯТ ОТБОР НА „ЛЕВСКИ"

— носител на европейската купа през 1964 г.

От ляво на дясно: прави — Цв. Берковска, Я. Радева, А. Торбова, Вл. Прохорос (треньор), Цв. Паунова, Ек. Недкова, Л. Маркова, В. Маркова; клекнали — Л. Петкова, Н. Цветкова, В. Андонова, Е. Дойчева, В. Найденова.

Снимки: Йордан СКРИНСКИ

СЪС СКИ ПРЕЗ... ЛЯТОТО

Лятото отдавна вече не е мъртъв сезон за скиорите. Стремежът им да бъдат максимал но добре подготвени в самото начало на но вия сезон ги кара да хвърлят мост между всеки две зими. В „летния цикъл" от целого дишната скиорска трелировка се използуват най-различни методи и средства: като се започне от практикуването на други спортове, които развиват необходимите за скиора качества, и се свърши с всевъзможните имитационни упражнения, повече или по-малко близки до истинското каране на ски. Широко се използуват ролковите приспособления — както за бегачите, така и за алпийците. И не само за тренировки, но и за състезания. На снимка 1 виждате швейцареца П. Шнеебергер по слаломното трасе. На него и на съперниците му ски-вакса не е необходима. За бързината на спускането по затревения склон значение има... качественото смазване на ролковите лагери.

Напоследък значително нараства броят на ония, които предпочитат да водят лятната си подготовка с истински ски на краката. Скачачите отдавна получиха шанци, застлани с изкуствена материя, и въпреки противоречивите мнения за това, дали тия настилки са близки по качества до действителния сняг, майстор на спорта по бягане със ски, е създадена специална пътечка за тренировка на бегачите при летни условия. Върху добре подравнения терен се насипват и трамбуват дървени стърготини. От двете страни се монтират стари гумирани транспортни ленти, от които става отблъскването с щеките без колелца. Пързалянето е почти както върху фир нов сняг и става с обикновени ски, обработени с гореща смола или покрити с полиетилен нов пласт. При спускане по наклон от 30 градуса и дължина 80—100 метра скоростта на скиора достига 60—65 километра в час (снимка 6). Съветските скиори дават най-ласкави отзиви за тая писта.

С плацове от изкуствена материя разполагат и любителите на алпийските дисциплини. Едно от най-големите такива съоръжения — с дължина на площта за пързаляне 200 метра — е в Токио (снимка 2). Но и плац с такива размери естествено не може да задоволи големите майстори на алпийския скиспорт, които преследват все по-високи и повисоки скорости. В тая гонитба италианецът Густаво Тьоени, носител на световната купа за 1971 г., използува това лято нов тренировъчен „фокус". Върху покрива на бързоходен

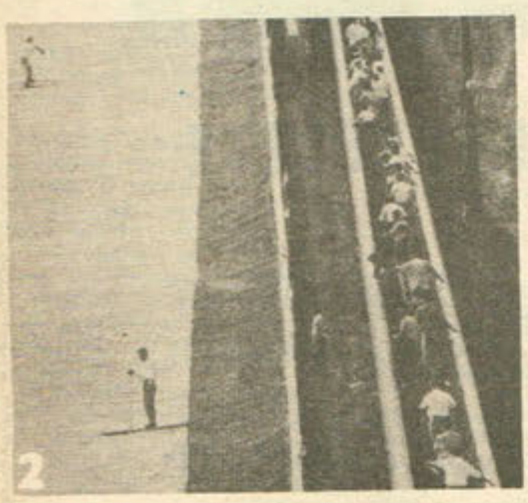
отделят доста време за полети през лятото (снимка 5). Най-голямата такава шанца е в Оберхоф (ГДР) и позволява скокове до 80 метра. Застлана е със специални рогозки от поливенилхлорид, върху които са прикрепени влакнести снопчета от същата материя. Сега западногерманският учител Е. Мушал работи върху един нов вид настилка от полипропилен, изградена върху принципа на ръчното плетиво, за която се смята, че ще е бърза почти колкото снега.

В Талин по идея на естонеца Паул Пахла,

автомобил бе монтирана специална предпазна стойка. Привързан към нея и в пълна екипировка, Тьоени се стремеше към максимално аеродинамична стойка, носейки се по аутострадата със скорост 185 километра в час (снимка 4). Почти същата скорост, само че върху сняг, бе постигната от друг италианец — Александро Касе (снимка 3). Виждате го по специалното трасе на платото Роза в Червиния (Италия), където върху фирновия сняг всяко лято се правят опити за подобряване на световния рекорд на абсолютна бързина. Склонът е стръмен и дълъг, но времето се засича само на отрязък от 100 метра. През юли т. г. Касе постигна скорост от 184,234 километра в час. Старият световен рекорд при надлежеше на японеца Масару Йоришита — 183,392 километра в час.

ОТГОВАРЯ АХЕРН

На пресконференция след заседанието на директората на Международната федерация по хокей на лед в Прага председателят на федерацията Джон Ахерн е отговорил на много въпроси, зададени му от журналистите:

— Какво е сега положението с канадците?

— Направих всичко, което бе по силите ми. Предлагах им даже да дойдат на олимпийския турнир в Сапоро без квалификационни игри, но те се отказаха. Канадците имат същите права, каквито и всички други, а един член на федерацията не може да диктува условия на останалите. В световното първенство канадците трябва да започнат от група „С".

— Какво ще кажете за срещите на канадските професионалисти с европейски отбори?

— Това е стара история, която сега звучи като остроумна шега. В Швейцария чехословашкият, съветският и шведският делегат съвместно с канадския представител изгубиха часове за съставяне програма на мачовете. Когато дойде време за игрите, канадците се отказаха от тях. Те искат тези срещи да преминат като открити турнири (с участието на аматьори и професионалисти), но това би противоречало на правилника на нашата федерация. Ако един чехословашки отбор например изведнъж поиска да участвува в състезанията за купата „Стенли", как мислите, ще го включат ли? Разбира се, не.

— В края на годината в САЩ трябва да се състои турнир между клубовете за световната купа...

— Канадците няма да участвуват. Турнирът ще се състои без тях. В него ще се срещнат двата финалиста за купата на европейските шампиони и най-силният клуб на САЩ.

— Доволен ли сте от хода на подготовката за световното първенство по хокей на лед в Прага?

— Това ще бъде четвърто първенство, на което домакин е Чехословакия. Нямам никакви съмнения, че всичко ще бъде наред.

— Установени ли са някакви контакти между Световната федерация по хокей на лед и телевизията?

— Мисля, че да. Обаче ако решавах сам този въпрос, телевизията трябваше да заплати много повече за предаването на срещите от световното първенство. Но само аз не мога да отстоявам това свое гледище.

— Кога ще бъде определена окончателно програмата на олимпийския турнир?

— Японските делегати ме информираха, че от поканените в Сапоро отбори са потвърдили участието си само 10. Готвя се да изпратя покани за олимпийския турнир до отборите на ГДР, Унгария и България (б. р. — такива покани вече са получени). Програмата ще бъде окончателно приета след 10 декември 1971 г.

— Вашето мнение за сегашните правила на играта?

— Бях разочарован, когато техническата комисия прие канадските предложения и на леда се появиха 7 кръга за була (подновяване на играта). Въпреки че 70% от булите се правят на други места. Направиха и полукръг за съдиите, та да осигурят тяхната безопасност. Те са в опасност? Тогава дайте им пистолети! Нашите правила трябва да бъдат преди всичко строги и да изключват възможността за нещастни случаи. По старите правила са изиграни хиляди чудесни срещи и ни кога не е била пролята кръв. Когато играеха канадците, всички се оплакваха, че са много твърди, а сега често слушаме, че все нещо не достига на самите канадци...

ПАНОРАМА

От 1973 г. атлетките петобойки ще имат свое собствено състезание за европейската купа. Наред с това на последък вече се оформя мнение че 5-те дисциплини, застъпени в женския лекоатлетически петобой, не дават възможност за истинска проверка на състезателките. Например американската петобойка Джуди Вернъ смята, че към сегашните 5 дисциплини трябва да се прибави бягане на 800 м и хвърляне копие. „В момента — казва тя — дисциплините са много малко. Човек не може да си позволи неуспешно представяне в някоя от тях, не бива да греши в нищо. Сегашният петобой е ориентиран към бързината и силата. Няма изпитание за скоростна издръжливост и издръжливост. Днес, когато дисциплината 1500 м стана и женска, в петобоя трябва да се включи поне бягането на 800 м."

●

Ръководителите на международните федерации по ония спортове, които понастоящем се практикуват само от аматьори, но не влизат в олимпийската програма, хранят надежди че кампанията на председателя на МОК Ейвъри Брънделдж срещу „професионализирането" на редица олимпийските спортове може да доведе до отхвърлянето на някои от тях с програмата на бъдещите игри. Така ще се създадат възможности за подменянето им с други. Сериозни надежди например храни Световният съюз по водни ски. Макар и въведен едва след Втората световна война, този спорт понастоящем вече се упражнява в страни от три континента — Европа, Америка и Австралия — и отговаря на условията на МОК за включване в олимпийската програма. Догодина по време на олимпийските състезания между ветроходците в Кил ще бъде устроена демонстрация с водни ски, в която ще бъдат обединени трите дисциплини на този спорт — слалом, скокове и фигурно пързаляне. Целта на тая демонстрация е да се спечелят нови привърженици на водните ски.

●

Временното революционно правителство на Панама обещава доживотна пенсия от по 300 долара месечно на всички панамски спортисти, които поставят световен рекорд — независимо в кой спорт и дисциплина. Освен това всички световни шампиони ще получават златния медал за заслуги към отечеството.

●

При лекоатлетическите състезания от олимпиадата в Мюнхен ще бъдат използувани нов вид стартови блокове. Първата и най-важна подробност в конструкцията им е специалната електрическа система, свързана с мощен високоговорител във вътрешността на всяко блокче, с чиято помощ състезателите ще чуват едновременно стартовия изстрел. Друга система ще маркира неправилните старове. Когато кракът на спортиста се отлепи от блокчето преди изстрела на стартера, една червена лампа светва и маркира нарушението.

●

По времето на европейското първенство в Хелзинки бяха взети допингови проби от общо 59 състезатели. Анализът им бе извършен в Лондон и всички резултати са отрицателни, включително и пробата на финландеца Ваатайнен, около която предварително се бе вдигнал доста шум. След победата си на 10 000 м Ваатайнен бе обграден и понесен на ръце от голяма тълпа свои почитатели, заради което закъсня да се яви на допингов контрол.

●

Бразилският град Сан Пауло е предложил да организира летните олимпийски игри през 1980 г. Това бе съобщено неотдавна от Педро Пауло, директор на секретариата по култура, спорт и туризъм в щата Сан Пауло, който понастоящем подготвя подробен доклад за спортните съоръжения и бъдещото спортно строителство в града.

НАСЛЕДНИЦИТЕ НА БЕЛОУСОВА И ПРОТОПОПОВ

През 1964 г. в Инсбрук Л. Белоусова и О. Протопопов спечелиха първия златен олимпийски медал за съветското фигурно пързаляне. Оттогава насетне тяхната емоционалност, артистичност и високата им техника привличаха много от нашите предста вители към изразителните възможности на този спорт. Днес двамата „ветерани" все още мечтаят и се готвят за нови старт ове, шлифоват специална програма за олимпийския сезон. Но дали ще успеят да я изпълнят така, както през най-добрите си години? Това е основният въпрос, защото наистина сега шансовете на Белоусова и Протопопов вече не са едновременните. Появиха се нови двойки, които донесоха със себе си нови достойнства и свой собствен стил...

Няма спор, че на първо място сред тях са Ирина Роднина и Алексей Уланов (на първа страница). Победите им в трите последни световни първенства дават основания да се надяваме на златни медали и от Сапоро. Още повече, че върху ледена та площадка те винаги са се държали като истински бойци. Имах възможност да видя някои фрагменти от олимпийската програма на Роднина и Уланов. Спортистите са запазили очарованието на динамичния си, дър зък стил, характерен за тях още от първите им общи стъпки върху леда, който им спечели толкова много поклонници.

Не е правилно обаче да подценяваме другата съветска двойка — Людмила Смирнова и Андрей Сурайкин (снимката горе). На световното първенство в Лион те останаха на второ място. Но нали апетитът идва с яденето. Сега майсторството и на тая двойка значително е пораснало. Програмата на Смирнова и Сурайкин е доста сходна с програмите на Белоусова и Протопопов. И това е напълно обяснимо, защото на времето двамата младежи се учеха на фигурно пързаляне от своите именити противници.

Кой ще победи в Сапоро? От отговора на този въпрос ще зависи и облика на фигурното пързаляне през следващите години. Нали тъкмо шампионите диктуват модата, определят пътищата за развитие на един или друг спорт...

И така, от една страна, Роднина и Уланов, а от друга — Смирнова и Сурайкин. Ще се намеси ли някой друг в двубоя между тях? Не е изключено: обикновено олимпийските турнири носят много изненади. Със силни двойки разполага сега американското фигурно пързаляне. Отлично впечатление правят фигуристите от ГДР. Да не забравяме и носителите на бронзов медал от тазгодишното европейско първенство Галина Карелина и Георгий Проскурин, които на свой ред навлязоха в спортна зрелост. Още в началото на септември те имаха нова задължителна и свободна програма за олимпийските игри. Трите посочени двойки заедно с Белоусова и Протопопов образуват съветския „голям квартет". Но би могло да се говори и за „квинтет", ако прибавим Татяна Шаранова и Анатолий Евдокимов, които се отличават с голямата си лиричност и тънко музикално чувство. Те вече са включвани в сборния отбор на СССР и продължават да съперничат на лидерите.

Започнах с двойките, защото тук успехите на съветското фигурно пързаляне са най-големи. Днес обаче можем да разчитаме на медали и при мъжете. Сред тях надежда № 1 е Сергей Четверухин. Той вече беше през миналата година спечелил сребърен медал от европейското и бронзов медал от световното първенство. Четверухин владее всички фигури от задължителната програма, не е казал последната си дума и в свободните упражнения.

Освен него в съветския отбор има още няколко талантливи състезатели, способни да се борят за добро класиране на олимпиадата. Тук на първо място трябва да посоча Юрий Овчинников и Сергей Волков.

Стихия на Овчинников е свободната програма. През 1970 г. на европейското първенство в Ленинград той игра толкова динамично, че отстъпи само на шампиона О. Непела от Чехословакия. Логично е да се очаква, че и в олимпийската си програма Овчинников ще се помъчи да шлифова всички свои скокове, комбинации от скокове и разнообразни преходи, измислени с голямо майсторство. На предъкът на Овчинников в задължителните упражнения е по-скромен, но непрекъснато продължава. Като имаме предвид, че от 1973 г. задължителната програма ще бъде значително съкратена, пред тоя фигурист се разкриват отлични перспективи.

За разлика от него Волков е най-силен в точното изпълнение на задължителните фигури и от тях обикновено получава солиден точков аванс. Това съвсем не значи, че не владее сложните скокове. Нищо подобно. Но в пързалянето му има известна сухота и академичност, които не позволяват да блесне в свободната програма. Няколко демонстративни съчета

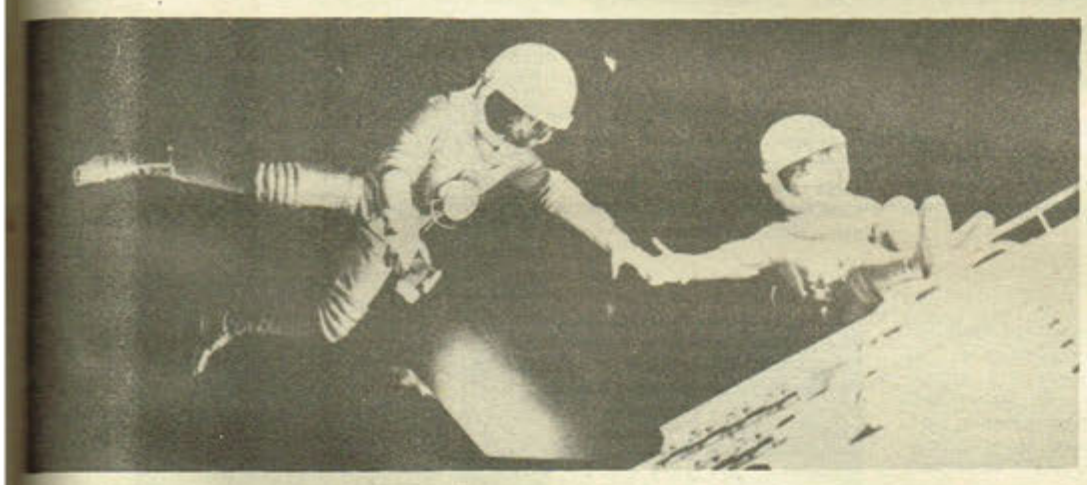
При женските позициите на съветските фигуристки не изглеждат обнадеждващи. Елена Александрова, която преди няколко години даваше големи надежди, вече от два сезона престана да прогресира. Наистина има няколко млади спортистки, които биха могли да претендират за място в сборния отбор, но и те все още не се пързалят достатъчно добре, за да съперничат с най-добрите фигуристки от чужбина. Съветските треньори внимателно наблюдават няколко съвсем млади състезателки с безспорен талант, които обаче едва ли ще излязат скоро на голямата арена.

Затова пък през последните години съветските фигуристи постигнаха внушителен напредък в танците на лед.

За световното и европейското първенство отново се готвят Людмила Пахомова и Александър Горшков — най-добрата танцова двойка в света понастоящем. За съжаление танците не влизат в олимпийската програма, но подготовката на двукратните европейски и световни шампиони е наистина олимпийска. Както и в миналото първенство заедно с Пахомова и Горшков (снимката вдясно) ще участвуват вече небезизвестните младежки танцови двойки Татяна Войтюк — Вячеслав Жигалин и Елена Жаркова — Генадий Карпоносов. Водоразделът между тях и новото поколение съветски танцьори е все още твърде голям.

Анатолий ЧАЙКОВСКИ

Специално за „СТАРТ" от АПН.

Гойко Митич:

ДУБЛЬОРЪТ МИ СЕ КАЗВА ... СПОРТ

Той язди, плува, бяга, гребе, улавя томахаука във въздуха, хвърля я и улучва, скача от кон на кон, от кон на клон, от клон на клон... Въпреки триковото богатство, с което разполага съвременното кино, Гойко Митич, „главният индианец" на филмовата къща ДЕФА, е човек с изключителни спортни възможности.

Едва ли има спорт, който не е упражняван от младия югославски филмов артист. Гойко Митич е научил да язди в бащиния си селски двор, на 12-годишна възраст играе гимнастика в училищния отбор, след това сърцето му пада в плен на футбола, намира време да гребе усилено по Дунава, увлича се от джудо и фехтовка, обича бягането, плуването, ските. Завършва гимназия и постъпва във Висшето спортно училище в Белград. Тъкмо там го „откриват" за филма — като дубльор на главните изпълнители при езда, фехтовка, бокс и стрелба. Ръководителите на ДЕФА забелязват изключително надарения младеж и така ГДР става втора родина на Гойко Митич. От 1964 г. той е изпълнявал главните роли в 6 индиански филма — екранизации на най-известните романи на Ф. Купер. И винаги е вършил всичко сам, без дубльор.

Юношеската кинопублика го избира за свой герой. Гойко никога не пропуска случая да бъде заедно със своите млади почитатели. Когато вестник „Меркише фолксцайтунг" го поканва да участвува в състезанието „Бягайте за здраве!", той е сред оние 500 момчета, които прекарват неделната утрин в бягане и гимнастика.

Когато не е зает със снимачна работа, Гойко Митич тренира всеки ден по 1-2 часа в Мюгелберген край Берлин. „Половин час крос, след това гимнастика, силови упражнения по клоните на дърветата, отново бягане и в края няколко спринта — ето как изглежда всекидневната ми програма. Това ми е необходимо, иначе не бих се чувствувал добре. И ако всеки от нас макар само два пъти седмично по един час бяга и прави гимнастически упражнения, ще бъде здрав и силен. Няма лек, който може да замести спорта."

— Коя е най-трудната от досегашните ви спортни задачи във филмите?

Гойко отговаря, без много да му мисли:

— Шестте ми индиански филма не изискваха толкова спортно умение колкото участието ми в научнофантастичния филм „Сигнали". Бяхме облечени в истински космонавтски костюми и висяхме на въжета, когато в привидно състояние на безтегловност трябваше да се прехвърлим от една космическа станция в друга. Нужно беше изключително умение за контролиране на тялото и здрави мускули. Всеки, който не спортува всекидневно, би висял като мокър чувал на въжетата.

Гойко Митич никога не боледува — дори от настинка. „Виновник" за това е също спортът. „Не се подсмивайте! — казва той. — В ГДР има много възможности за поддържане на спортната форма. Имам предвид устройваните многобройни масови състезания, групите по гимнастика за домакини, училищните и работническите спортни колективи. Трябва само да се използуват!"

ФУТБОЛЪТ
ОТ БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

МИЛАНО, специално за „Старт"

СВЕТОВНАТА КУПА НА ФИФА
—БОРБАТА ПРОДЪЛЖАВА!

След като купата „Жул Риме" стана вечна собственост на Бразилия, ФИФА реши да учреди нов трофей за победителите в световните първенства. За създаването на тая награда, наречена „Световна купа на ФИФА", бе организиран конкурс. Представени бяха 53 проекта от всички краища на света. През юли т. г. организационният комитет на световното първенство публикува комюнике, в което се съобщаваше, че окончателният избор е направен и новата купа се изработва, но нейни снимки няма да бъдат публикувани, преди ФИФА да си осигури правото за репродукции.

Вече е краят на ноември, а по тоя въпрос няма нови официални съобщения. Все пак специално за читателите на „Старт" мога да изкажа някои собствени предположения. По всичко изглежда, че одобреният проект е на италианската фирма „Бертони", чието представителство се намира на улица „Волта" № 7 в Милано. Вече половин век фирмата произвежда купи, медали, значки и други спортни награди. Не можах да видя самия проект, който ще бъде реализиран от скулпторите и работниците на „Бертони", но по всяка вероятност става дума за една „традиционна купа", особено от художествена гледна точка.

Това обаче е само едната страна на въпроса, защото от известно време насам се води ново сражение за купата. Между авторите на представените по-рано 53 проекта има и един французин — Шарл Драгó, в миналото известен спортист, а сега собственик на най-голямата френска фирма за производство на спортни награди в Ница. Той не отрича художествените качества на избрания от ФИФА проект, но твърди, че комисията не е могла да оцени достатъчно добре неговия проект — много по-сполучлив от политическа, хуманна и спортна гледна точка.

Както се вижда от приложената скица, според проекта на Драгó трофеят трябва да представлява земния глобус, на който личат 4 континента (Австралия не е представена по понятни съображения). Глобусът се поддържа от четирима футболисти, чиито лица изразяват етнически те черти на различните раси: бяла, жълта, черна и червена. Проектът предвижда два варианта: четиримата футболисти се държат за ръка, за да изразят приятелството между народите; футболистите играят с въображаема топка, за да дадат израз на приятелството си посредством лоялността на играта.

Това засяга външния вид на купата. Но според Драгó в самата купа — голяма или малка — всяка нация ще бъде представена с малка металическа топчица, съдържаща пръст от самата страна. Тези малки сфери ще бъдат вложени в големия глобус на купата, където ще има приблизително 95 сфери — колкото са участниците в квалификациите за световно първенство.

Според предложението на Драгó, при някое голямо спортно събитие в съответната страна ще се вземе малко пръст от централните зони на територията ѝ и ще се постави в сферата. Този символичен жест ще се извърши от капитана на националния отбор по футбол, от най-младия или от най-възрастния и известен футболист. После сферата ще бъде изпратена в седалището на ФИФА, за да се затвори в големия глобус на трофея. Идеята на Драгó е по такъв начин спортът да се утвърди като средство за сплотяване на младежта от цял свят.

За съжаление проектът на Драгó се оказал твърде фантастичен за ръководителите на ФИФА, които предпочели една купа от традиционен характер. Но французинът не се предава. Той е разпратил до всички членове на съответната комисия писма, в които обяснява, че не държи ФИФА да възложи изпълнението на проекта на неговата фирма. Нещо повече — заявява, че е готов да плати лично разноските за изработването на купата, които възлизат на около 12 000 долара, независимо на коя фирма ще бъде поверено изпълнението!

ФИФА не е казала нищо по този въпрос, но Драгó се надява, че предложението му ще бъде прието. Така светът ще има купа, която ще е истински символ на мира и на приятелството между народите.

Луджи СКАРАМБОНЕ

С НЯКОЛКО ДУМИ

„Ако здравословното ми състояние позволява, ще кандидатствувам догодина за председателското място във ФИФА" — заяви на една неотдавнашна пресконференция сър Стенли Роуз. Следващият конгрес на Международната футболна федерация ще се състои през март 1972 г. в Париж и трябва да определи домакините на финалните турнири за световно първенство през 1986, 1990 и 1994 г. Както е известно, финалите през 1974 г. ще бъдат в ГФР, през 1978 г. — в Аржентина, а през 1982 г. — в Испания.

●

Изпълнителният комитет на УЕФА утвърди нови норми за броя на участниците от всяка страна в следващия турнир за Купата на УЕФА. С по 4 отбора ще бъдат представени Англия, ГФР и Италия, с 3 — Испания (сега има 4), с по 2 — Белгия, Франция, Югославия, Португалия и Шотландия (сега имат по 3). Запазват си правото да участвуват с по 2 отбора България, ГДР, Холандия, Австрия, Полша, Румъния, Швеция, Швейцария, Чехословакия и Унгария. Също с по 2 отбора (вместо с по 1, както е сега) ще бъдат представени Дания, Гърция, Норвегия, Турция и СССР. С по 1 отбор остават Албания, Финландия, Ейре, Сев. Ирландия, Исландия, Люксембург, Малта и Кипър. Така заедно с носителя на купата общият брой на участниците остава същият — 64 отбора.

●

В мача Италия — Швеция 3:0, с който италианците осигуриха участието си в четвъртфиналите на турнира за европейско първенство, треньорът Валкареджи за пръв път след Мексико си позволи да направи съществени промени в състава. Вместо „възрастния" Доменгини като дясно крило бе използуван младоците — и се справи добре с новите си задачи. Най-голямото откритие обаче бе полузащитникът Бенети от „Милан", който заедно със съотборника си Ривера свърши изключително полезна работа в средата на терена. Бенети е играч от английски тип — твърд, настойчив и маневрен, а бойкостта му е чудесно допълнение към техниката на Ривера. След едногодишно отсъствие в националния отбор отново бе включен и „таранът" Рива. Верен на себе си, той стана автор на 2 от трите гола. В близко бъдеще предстои Валкареджи да изпробва и някои нови играчи в защитната формация.

●

Футболистите на уругвайския първенец „Насионал", носител на купата на южноамериканските шампиони за 1971 г., обявиха стачка, тъй като клубното ръководство не изплаща навреме възнагражденията им. Въпросът е сериозен, защото става дума за солидна сума на обща стойност около 400 000 долара. Като се има предвид, че напоследък футболните мачове в Уругвай се посещават средно от 7—8 хиляди зрители, всички клубове са в незавидно финансово положение. „Насионал" може да намери изход само ако продаде 2—3 от големите си „звезди": голмайстора Артиме, чилийския полузащитник Прието, известното дясно крило Кубиля... А засега играчите отказват дори да стъпят на клубния стадион, макар че продължават тренировките си в един от обществените паркове на Монтевидео...

●

Вратарят на белгийския шампион „Стандарт" Кристиан Пио твърде често изпълнява дузпите в полза на своя отбор. „Опитвам се да вляза в кожата на противниковия вратар — казва той. — Знам добре, че за да спаси удара, вратарят трябва да реагира предварително. Затова изчаквам частица от секундата, за да разбера в кой ъгъл е решил да се хвърли, и стрелям в другия ъгъл! Просто, нали!...

ПЕТ МИНУТИ СЪС СТЕНЛИ МАТЮС

Сър Стенли Матюс е една от най-обаятелните фигури в световния футбол. Къде е той сега, с какво се занимава, какво мисли за любимата игра, с която се раздели чак след 50-та година от живота си? Ето един неотдавнашен разговор с Матюс, който дава отговор на всички тия въпроси.

— Какви са тайните на вашата жизненост, сър Матюс?

— Нямам никакви тайни. Всичко е само резултат на любовта ми към футбола и от строгия режим.

— Петдесет процента от всички футболисти могат да твърдят същото и въпреки това играят само до 30-годишна възраст...

— Ако футболистът престане да играе на 30 години, това означава, че е загубил своите илюзии или че тялото му вече не реагира своевременно на всичко.

— Смея ли да попитам за възрастта ви?

— Сега съм на 55 години.

— Тогава какви функции изпълнявате в „Хайбърниънс"?

— Аз съм менажер и технически съветник. „Хайбърниънс" има свои треньори.

— Как се озовахте в Малта?

— Пристигнах един ден като турист. Ръководители на клуба научили това и, очаровани от мисълта, че мога да остана при тях, дойдоха при мен и започнаха да ме увещават. Не ми оставаше нищо друго, освен да се съглася и да подпиша договора.

— Коя от титлите ви създава повече радост: титлата „сър" или титлата „най-възрастният футболист"?

— Втората. Първата не значи нищо.

— Англичаните ли са най-добри футболисти на света или смятате, че тяхната хегемония вече е свършила?

— Англия е една от първите велики сили във футбола. Мисля обаче, че в момента най-добър футбол играят бразилците. В Мексико англичаните можеха да се класират подобре, но платиха данък на прекомерната си самоувереност. По-логичен би бил един финал Бразилия — Англия.

НА СНИМКАТА: Току-що е завършил прощалният мач на Матюс. Щастливият юбиляр е понесен на ръце от Яшин и другите футболни знаменитости. Това беше на 28 април 1965 година...

ПРЕДИ 2000 ГОДИНИ...

Югославският археолог-любител Йосип Бритвич в продължение на 20 години се е занимавал с разчитането на една римска надгробна плоча от II век преди нашата ера, за да докаже, че още тогава, преди две хилядолетия, на Балканския полуостров се е практикувала игра с топка, която е твърде близка до съвременния футбол. Разбира се, първият аргумент в подкрепа на тая теза е топката в ръцете на младежа, изобразен върху надгробната плоча. Обърнете внимание: топката е съшита от шестоъгълни парчета — по същия начин, както днешните футболни топки. Редица други югославски археолози са на мнение, че на времето за изработването на такива топки се е използувала... кожа!

Надгробната плоча, за която става дума, е била проучвана преди 100 години от германския археолог Момсем, който споменава за нея в една своя статия. Сега югославянинът се е помъчил да докаже, че надписът е бил разчетен неправилно от германския археолог. Според Бритвич, плочата е била направена в памет на римски младеж, живял в онова далечно време на далматинското крайбрежие, който е посвещавал доста от времето си на футболната игра. И това е логично, след като редица други паметници от онова време дават сведения, че по тия места са били разпространени ня-

ГОЛЯМАТА СТОЙНОСТ НА ЕДНА ДРУЖБА

Сто и пет египетски спортисти гостуваха в нашата страна от 18 до 24 т. м. по случай третата седмица на дружбата. Станала вече традиционна, тя и сега се превърна в спонтанна манифестация на взаиморазбирателството, искреното желание за сътрудничество и приятелство между младежта, спортистите и народите на АР Египет и НР България. Състояха се състезания по 8 вида спорт. По басейните, тенис-кортовете, тепихите и подиумите на столицата и на други наши градове се разгърна оспорвана борба, наситена с много драматизъм и интересни перипетии. Над всичко това обаче шефствуваше духът на приятелството, атсието на спортния егоизъм и пазенето на спортно-техническите и методически „тайни".

— Още от стъпването на българска земя — сподели ръководителят на делегацията на АРЕ г-н **Ел Шафей** — ние бяхме обгърнати с такова внимание, обкръжени бяхме с такива топли чувства и искрени симпатии, че забравихме, че се намираме далече от родината...

Такива чувства са изпитали всички членове на египетската делегация, „нападнати" още на аерогара София от пионерите, обсипани с червените карамфили и радушно сята на искреното ни благоразположение. Така бе в първия ден, така бе във втория, през цялата седмица на дружбата. И накрая, по време на заключителната вечеря в ресторант „Ропотамо", възгласът „Дружба" многократно проехтяваше, за да запечати най-характерното в съдържанието на третата поредна среща между спортните представители на Арабската република Египет и Народна република България...

Пред представител на „Старт" заместник-председателят на Върховния съвет на спорта на АР Египет **Ахмед ел-Уатиди** бе любезен да сподели някои мисли за смисъла, задачата и целите на седмицата на дружбата и нейните перспективи за в бъдеще:

„Ние сме две приятелски страни, които изграждаме социализма, като се стремим да направим живота на трудещите се по-приятен, по-разнообразен и по-състоятелен. Един от основните принципи на страните, строящи социалистическо общество, е да живеят във взаимно разбирателство, да се уважават, да си помагат, да се учат една от друга. Седмиците на дружбата между спортистите на България и Египет са призвани да дадат своя, и то немалък принос при осъществяване на тези принципи. Египетският народ, нашите младежи и спортисти оценяват високо подкрепата, която българските хора им оказват в борбата срещу империализма и ционизма. Срещите между българските спортисти и техните египетски колеги носеха белезите не толкова на високите резултати, на майсторските петските участници в третата седмица на дружбата в България не съжаляват за „прикизената" стойност на състезанията от програмата на срещата. Като представители на младежта на своите държави те знаят, че стойността на една дружба е неоценима! Сега ние сме отправили поглед към 1972 година, когато у нас ще се състои четвъртата седмица. На топлите чувства, на грижите, вниманието и любовта, с които бяхме неотрекъснато заобиколени, ние ще се постараем да дадем достоен реванш."

НА СНИМКИТЕ: Председателят на ЦС на БСФС Трендафил Мартински и председателят на Върховния съвет на спорта на АР Египет и заместник-председател на НОК Абдел Монсим Уахби (вляво) подписват протокола за спортен обмен и сътрудничество между НР България и АР Египет.

Из волейболната среща „Академик" — АР Египет 3 : 1.

НОВОТО В НОВИЯ ВОЛЕЙБОЛЕН ШАМПИОНАТ

Навярно очаквате с нетърпение първите двубои около волейболната мрежа. Много вода изтече от деня, в който армейците и волейболистките на „Левски—Спартак" отново спечелиха републиканския шампионат. Но съперниците и на двата състава като че ли не приключиха смирени миналогодишното първенство. И сега те отново обсаждат двете волейболни корони.

Преди няколко дни Кирил Николов, отговорен секретар на нашата волейболна федерация, разказа за новото в новото първенство. Десетте женски и осемте мъжки състави ще се срещат помежду си — не по четири, а по три пъти — две разменени гостувания и в един турнир. За сметка на това в турнира за купата на НРБ този път ще вземат участие представителните състави.

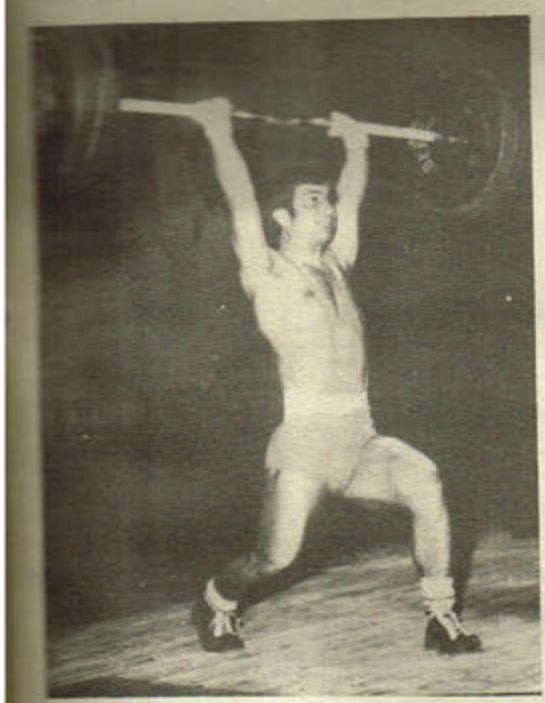
Какво ново в отборите? При жените състави са почти без промени. Само в ЦСКА „Септ. знаме" са се насочили към едно свежо попълнение от девическия състав. А в „Академик" ще видим една изключително перспективна състезателка — Афизе Адемова, играла досега в „Етър". Бърза, силна, отскоклива, покрила висок разред в лекоатлетическия петобой, студентката от ВИФ „Г. Димитров" Адемова стои сякаш пред прага на голяма спортна кариера. Разбира се, условията, които ѝ се създават, са само половината — другото зависи от самата нея...

Треньорите? Макар и на всички да ни е ясно колко трудна и несигурна е работата с женски състави, болшинството треньори си остават при „своите". В. Господинов — при „Левски—Спартак", Я. Янков — „Академик", П. Милев — ЦСКА „Септ. знаме", Цв. Каролев — „Славия", К. Колев — „Локомотив", Н. Тасков — „Перник", Ив. Батов и Й. Джилянов — в пловдивските „Марица" и „Академик", В. Иванов и Х. Замов — в „Ботев" (Вр) и „Арда".

Пловдивските отбори, „Арда" и „Ботев" вече стартираха с един „минитурнир" в Кърджали. Наричат ги „вторият ешелон". И това си е така. Затова им се отделят и броени редове. След шестте мача най-доволни останаха състезателките от „Марица" с три победи — в два петгеймови мача победиха „Академик" и „Арда" и с 3:1 — „Ботев". С две победи са домакините, с една — студентките.

Мъжете започват на 7 ноември.

И така волейболният шампионат 1971-72 г., който „опира" и до олимпийските игри в Мюнхен, вече стартира и отсега нататък ще имаме удоволствието да го следим кръг след кръг...

МАЛКО УЧАСТНИЦИ И ДВАЖ ПО-МАЛКО ЗРИТЕЛИ...

Всъщност с това може най-лаконично да се обрисува картината на тазгодишния републикански личен шампионат за мъже и младежи (до 23 г.). Шампионатът започна оптимистично с единадесетте рекордни постижения през първия ден, но през следващите два всичко изсивя дотолкова, че съревнованието загуби всякаква привлекателна окраска... По положителното и отрицателното вървяха ръка за ръка, рекордните тежести от петък внезапно олекнаха в събота и неделя пред погледа на петдесетината зрители.

Но да погледнем шампионата в неговия трудодневен ход:

● **РАДОСТТА** бе през първия ден, когато в рамките на първенството се състоя двустранната среща между България и Арабската република Египет. Нашата формация бе всъщност втората ни гарнитура, излязла на подиума официално като „Б" отбор. Спечелихме убедително със 7:2 точки! Но удовлетворението дойде не толкова от резултата, колкото от 19-годишния представител на „ЖСК—Спартак" (Вн) **Георги Тодоров** (на снимката) в категория до 56 кг, който постави 7(!) рекордни постижения: **повдигане** — 110.5 (ст. р. — 110), **изхвърляне** — последователно 98, 101 и при извънреден опит 103 кг (ст. р. — 97,5), **изтласкване** — 130.5 и 133 (ст. р. — 130), **трибой** — 342.5 кг (ст. р. — 337.5). Успехът на варненския щангист наистина е забележителен! Поставените от него нови рекорди са за юноши — ст. възраст, 103 кг — за мъже и европейски за юноши, 133 и 342.5 кг са също европейски за юноши.

● **НЕУДОВЛЕТВОРЕНИЕТО** дойде от малкия брой участници — 34 при младежите и 44 при мъжете?!... Един републикански личен шампионат със 78 състезатели, макар и повечето от тях първоразредници — това наистина звучи тревожно за спорт като вдигането на тежести, говори за недостатъчна учебно-тренировъчна работа в отделните окръзи и дружества. Малкото участници, които видяхме в столичната зала „Сливница", свидетелстват за стесняване масовата основа на спорт, който е сред първите ни по успехи на международното поле. Изграденият с толкова труд и амбиции висок авторитет на родната тежка атлетика трябва ревниво да се пази и доразвива! А това ще стане само по пътя на по-нататъшното нейно масовизиране и повишаване взискателността в учебно-тренировъчния процес.

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ

56:35 — шампионките от „Марица" [Пд] продължават без грешка и след неделния мач с ЦСКА „Септ. знаме".

ФИШЕР в настъпление

Изключително силната игра и феноменалните спортни резултати в турнира в Палма де Майорка и мачовете срещу Тайманов и Ларсен донесоха на Роберт Фишер славата на непоколебим и мълчалив предричаха, че Петросян едва ли ще съумее да направи повече от две-три грешки в настоящия мач. Но във втората партия самоувереният американец бе разгромен, а позициите му в първата, третата и донякъде в четвъртата партия изглеждаха съмнителни. Петросян доказа, че не случайно бе на върха на шахматния Олимп в продължение на шест години, и даже равният резултат от тези пет партии не отрази правилно показаното от двамата съперници. И все пак не бива да се подценяват великолепните спортни качества, демонстрирани от Фишер в трудните моменти. Очевидно е, че за да бъде победен Фишер, трябват необходими по-силно действуващи средства. Грешката на Петросян е, че той не използва максимално психологическите обстоятелства и създалите се благоприятни възможности за преднина в резултата. А както в шахматната игра, така и в мачовете действуват неумолимите закони на шахматната логика. В шестата партия Петросян разигра дебюта твърде сериозно и Фишер не само изравни, а даже получи инициатива. Партията бе отложена в позиция, в която защитните ресурси не бяха малки, но някои неточности в анализа позволиха на Фишер с прецизна игра да спечели. В следващата партия Фишер игра много силно в дебюта, а след това демонстрира по блестящ начин разностранния си талант във всички стадии на играта. Принуден да играе за победа на всяка цена, в неделя Петросян претърпя второ поражение и при 5,5:2,5 т. вече може да се счита, че мачът е решен. Неговата заслуга е, че успя да докаже, че и Фишер е „смъртен", но и Роберт Фишер показа, че е достоен да бъде противник на световния първенец Борис Спаски.

Шахмайстор Владилен ПОПОВ

БЕЛЕЖКА НА ДЕЖУРНИЯ РЕДАКТОР...

Трета година наблюдаваме републиканския студентски отборен шампионат по лека атлетика, рожба на осмия пленум на ЦС на БСФС. За трети път състезанията доказват... лошото състояние на първия студентски спорт във ВУЗ! Само две кандидатмайсторски (на скок височина Кр. Дачев и Л. Цветков—2 м) и десетина първоразредни постижения — значително по-малко, отколкото е броят на преподавателите-специалисти във ВУЗ! Това е единственият „актив". Не случайно „Академик" загуби позициите си на ведуща организация в атлетиката, а приносът му в националния отбор е повече от минимален...

А от този шампионат се очакваше да активизира атлетическата дейност във висшите учебни заведения. Явно системата се нуждае от преобразование. Едно състезание в началото на пролетта и в края на есента е крайно недостатъчно и не стимулира вузовските атлети към целогодишна подготовка. Би било по-правилно и ефикасно, ако се възприеме следната система при участие на всички вузове: първи кръг през есента, втори през зимата в зала, трети през април и четвърти на общостудентските игри. Обогатяването на календара е важна предпоставка за прелом. А той е по-вече от необходим!

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

МЕЧТАТА НА № 11

ФЕЙЛЕТОН

Ще ви призная, че хич не се вълнувам преди мачове. Това, на което някои му казват „предстартова трескa", не се отнася до мен. Да се тресат атлетите, защото имат старт. На шето като дойде — слагай корите, па кой каквото може!

Моя специалност например са глезените. Колената също не са лош обект за действие, но там е по-опасно. Някак си личи повече, като си вдигнеш крака на високо. Разбира се, има и други, дето са по глезени те, ама така го правят, че после се чудят как по-ниско да си наведат главата, като се изтеглят през тунела. Майсторлъкът е така да го направиш, че оня с везните нищо да не усети, а на твоя човек крачето да му изтръпне поне за четвърт час! Вни маваш и щом изтече времето — вед нага го обработваш и от другата страна за нов четвърт час! Искам да кажа не в другия крак. Пак в същия, но от другата страна, защото е по-ефикасно. И мило го гледаш, сякаш ти е брат или най-малкото братовчед.

Знаете ли го Косето? Сигурно го знаете.

Твърдо съм решил днес да няма ни какво отпускане. Още в началото ще се залепя за него и колкото по-рано, толкова по-добре. Такава ми е задачата.

— Персонална опека — ми вика треньорът. — Ясно ли ти е, мойто момче? Хайде, тръгвайте. И мъжката!

Добре де, ама погледни малко и другите, като казваш „мъжката". После кажи „техничната" и мене погледни! Защо никога не го правиш?

Ето я и съдийската свирка. Тръгва ме и точно срещу нас, в коридора, гледам моя човек. Усмихва се и се приближава към мене...

Тия номера са ми ясни. Сега ще дойде да ми разправя за онния записи, дето ги правихме заедно, та да събуди приятелски спомени, ама на мене не ми минават! Тоя път никак ви сантименталности!

На предния мач — „записите", вика, „мадамата", вика, екскурзията", разни други глупости дрънка, аз се заслушах, а после Косето — „хет-трик". Ще ти дам днеска и „хет-трик" и „мет-трик". Направо в ябълката...

— Помниш ли записите?

„Ще те запиша — мисля си. — В дневника на „Пирогов" ще те запиша."

Уж се гледаме в очите, а погледът ми все надолу, към глезена му... Гледам го и си мисля каква ще бъде анамнезата. По всяка вероятност „Фрактура ледис декстра".

Днес избраник на Темида е Чолаков. Страшна работа е тоя човек. Ти се превиваш от болки, а той иде при тебе и вика: „Ставай, не се прави на луд." Но за случая е добър. Лягай, Косе, да те видя! И магаре ще ти каже, може и ухото да ти изтегли...

Застават на центъра и „деветката" пуска леко напред на Мони. Мони се обръща и подава на Косето. Разбирам, че е дошло време... Тича той, тичам и аз... После посягам с левия, а с десния ритам и топката, и още нещо.. И още в първата минута Косето се е прострял на тревата като току-що залепен балатум. Че като свирнаха ония сирени! Две ли нейки дойдоха веднага и го отнесоха...

*

— Как е, юнак? Минава ли? — Се пва ме гласът на дежурния травматолог. С гордост поглеждам крака си, който виси гипсиран на една макара от тавана.

— Добре е — викам му и раздвижвам пръстите, за да го уверя, че не говоря напразно.

След десет дена ми свалят гипса и започва истинското мъчение. Ин жекции, парафин, масаж, воден масаж, подводен масаж, вибромасаж — въобще масажи. Месец, месец и по ловина така, после пак започвам да тренирам, влизам в игра и пак някой тип ме праща за справка при Лозев.

Всъщност трябва да ви кажа, че не съм никакъв защитник, нито пък съм специалист по глезените. Моя работа е да вкарвам голове, а на Косето — да ми чупи краката. Това, де то ви го разказах, само си го мислех. Омръзна ми Косето да се разхожда по моите глезени. Иска ми се само за пет минути да си разменим ролите, разбира се, като оздравея. Един страшен номер съм измислил. Прилага се само срещу защитници...

Не, и това не е вярно. Нищо не съм измислил, само ми минава през главата какво ли ще стане, ако защитниците започнат да играят боси? Го лям смях ще падне. Рита ме Косето в глезена, а вечерта палецът му за приличал на син домат!

Ей такива едни работи ми минават през главата, дето никога няма да се случат. Ама пък случат ли се — да му мислят някои, дето...

Велизар ЗАХАРИЕВ

Без думи

Без думи

Струва милион и половина...

МИНИ СЛУЧКИ

КУЧЕТАТА НАЙ-ДОБРИТЕ ПРИЯТЕЛИ НА СЪДИИТЕ!

Полицията в някои западноевропейски страни, макар и въоръжена със здрави палки, вече трудно се справя с разбушувалите се страсти на запалянковците. И затова на помощ идват други „пазители на реда" — кучетата. Както писа швейцарският вестник „Тип", запалянковците с горчивина констатират: „Кучетата са верни приятели на съдиите и на го стуващите футболисти и те вече съвсем малко се съобразяват с нас. Взе ха и голове да ни вкарват от... дуз пи!

ЛЮБОПИТНО РАЗПОРЕЖДАНЕ

В бразилския град Бела Оризонте полицията издала особено разпореж дане: на всеки посетител на футболен мач се разрешава да употреби не по вече от три груби думи и три „изразителни" жеста. Интересно е оба че кой контролира тези акустични и двигателни ограничения...

ОЛИМПИЙСКА „НАДЕЖДА"

Наскоро неизвестният канадски стрелец Том Бингл стана победител с голяма преднина в едно важно състезание. В беседа с журналистите по бедителят безапелационно заяви:

— Аз обезателно ще участвувам в олимпиадата през 1972 година.

Това изявление не би представлявало никаква сензация, ако Том Бингл не беше на... 83 години.

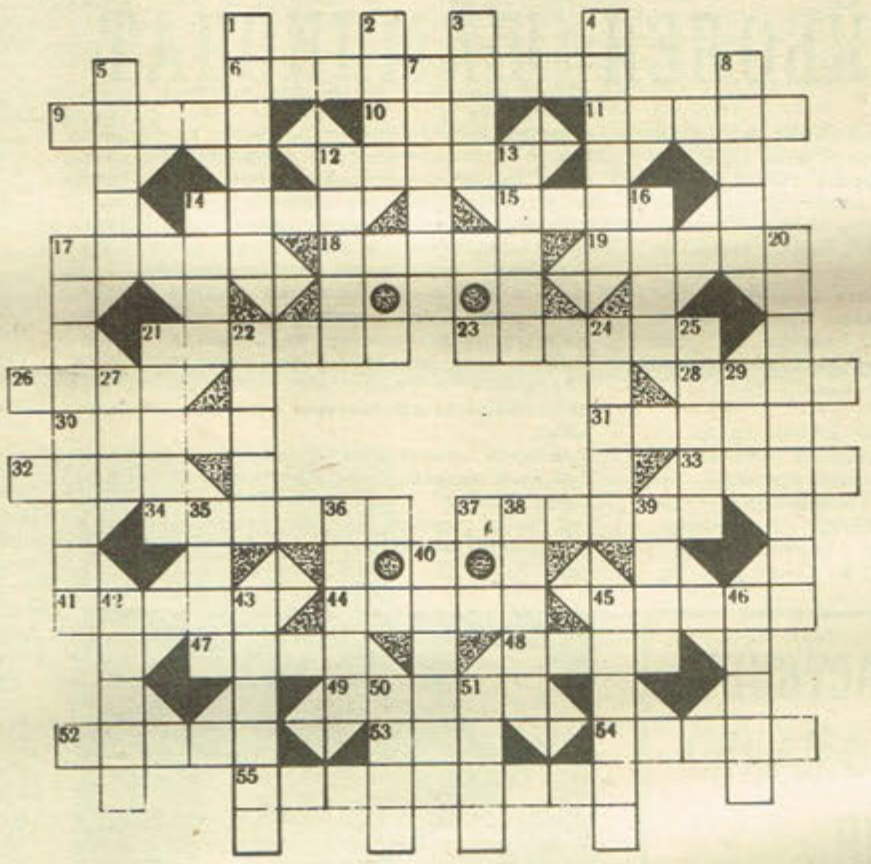
ПРЪТЪТ ОТЛЕТЯЛ ЗА ЯПОНИЯ

— Благодарен съм на Александър Малютин, Юрий Ханафин и Генадий Близнецов, които ми предоставиха за избор всичките си овчарски пръти, които притежаваха — заявил пред журналистите атлетът от ГФР Х. Енгел. — Те са истински спортисти!

Известно е, че болшинството скачачи ревниво пазят своите прътове и те са уред, който е „напълно личен". Вероятно затова и Енгел се е почувствувал твърде неприятно, когато от крил при пристигането си в Москва, че неговият „фиброгласов мустанг" не е долетял. Впрочем той полетя, но...за Япония, където бил изпратен по погрешка. Затова и радостта му, след като станал победител в състезанията благодарение на уреда, да ден му от неговите преки противници, навярно е била голяма.

РЕКОРД СЪС СПАГЕТИ

Поставеният още през 1962 година рекорд от аржентинеца Албертодо, преплувал 88 км, бе подобрен от 37-годишния италианец Фулвио Бергамини. Той преплувал разстоянието от Венеция до Триест — 120 км — за 33 часа и 27 минути. По време на плуването Бергамини изял 70 яйца, 3 кг месо, порция спагети (а как ина че?)

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 6. Футболен отбор от „А" РФГ. 9. Боксов удар. 10. Подаване на топката на играч от своя тим. 11. Треньорът на футболния отбор на „Левски—Спартак". 12. Наш шахматист, гросмайстор. 14. Френски скиор, многократен олимпийски шампион. 15. Сводове. 17. Първокласен италиански футболен отбор, гостувал у нас. 18. Световноизвестен наш борец от миналото (1892—1940). 19. Нос в южната част на о-в Сахалин. 21. Състезание с лодки. 23. Спускане със ски през „вратички". 26. Град в Япония, край залива Осака. 28. Народен певец в Казахстан, Киргизия и др. 30. Известният наш плувец. 31. Млад футболист от „Локомотив" (Пд). 32. Името на златната купа, връчвана на световния шампион по футбол. 33. Облекло и съоръжение за спорт и туризъм. 34. Добита сръчност, обигра ност от спортист, вследствие практика. 37. Състояние на боксьора, при което не може да стане в продължение на 10 сек. 41. Град в Туркменска ССР. 44. Собствено име на известна наша лекоатлетка. 45. Вид пътна настилка. 47. Първият митически летец, син на Дедал. 48. Компози ция от вагони и локомотив. 49. Балканска столица. 52. Плевен стол. 53. Японски гимнастик от близкото минало. 54. Наш състезател по стрелба, заслужил майстор на спорта. 55. Двете имена на наша съвременна писателка.

ОТВЕСНО: 1. Известен съветски гросмайстор от миналото. 2. Италиански състезател по колоездене. 3. Път. 4. Собственото име на наша спортдържка на гюлле. 5. Вид спортен уред (мн. ч.). 7. Село в Пловдивско. 8. Наш популярен колоездач, понастоящем треньор на националния отбор по колоездене. 12. В тениса — смесени двойки. 13. Укрепен замък в Тирол (Полша). 14. Крепост, укрепление. 16. Марка полски апарати за кръгово налягане. 17. Писти за състезание с мотоциклети. 20. Вид спорт, плавателно. 21. Земемерен знак. 22. Старинен френски танц. 24. Вид бонбони. 25. Мащабно намален модел. 27. Инициалите на нашия олимпийски комитет. 29. Несполучлив удар по топката при хокея. 35. Град в РСФСР, Тюменска област. 36. Вътрешност, глъбини. 38. Столица на Канада. 39. Съкратено наименование на европейска железничарска спортна организация. 40. Собственото име на „пър вата рапира" на СССР, световна шампионка. 42. Наш илюстрован спортен седмичник. 43. Величина, дефинирана само с числена стойност, противоположна на вектор или тензор. 45. Стоманен обръч на локомотивни и вагонни колела. 46. По стижение. 50. Катарама. 51. Героиня на Х. Ибсен.

Съставил Георги БУЧКОВ

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БРОЙ 20

ВОДОРАВНО: 3. Киров. 6. „Марек". 8. Етаин. 9. „Инис". 10. Поло. 11. Елена. 12. Париж. 15. Ненов. 18. „Славия". 19. Лобело. 21. „Старт". 23. Юнона. 25. Адамс. 26. Рома. 28. Тайм. 29. Елени. 30. Медев. 31. Нинов.

ОТВЕСНО: 1. Крос. 2. Трап. 3. Канап. 4. „Вележ". 5. Сапеев. 6. „Милан". 7. Колов. 13. Атлет. 14. Инвар. 16. Ербеч. 17. „Орлин". 20. Адамец. 21. Стоян. 22. Тасев. 23. Юсеин. 24. Алиев. 27. Арда. 28. Точи.

7 ДНИ СПОРТ

ДУНАВ — ЧЕРНО МОРЕ

В Русе:	9	4	3	2	13—11
Във Варна:	10	2	3	5	6—9

ЗАБЕЛЕЖКА: Данните са от срещите в „А" РФГ:

СЕВЕРНА „Б" РФГ — XI КРЪГ

Локомотив (ГО) — Кърпачев (5 6 5 20—19), Чавдар — Разовски (2 2 0 7—4), Септ. слава — Академик (5 2 7 16—15), Волов — Кънчев (1 0 1 2—4), Дунав — Металург (не са играли), Локомотив (Рс) — Лудогорец (2 0 0 8—1), Бдин — Доростол (7 2 5 20—16), Локомотив (Мз) — Добруджа (1 0 5 4—11), Левски — Светкавица (3 2 5 11—16).

ЮЖНА „Б" РФГ — XI КРЪГ

Димитровград — Сливен (10 3 7 21—17), Миньор — Велбъжд (не са играли), Марица (Пд) — Родопа (1 4 1 7—7), Пирин — Марица (Пз) (5 4 3 13—9), Перник — Яворов (не са играли), Ботев — Торпедо (не са играли), Канев — Балкан (0 0 4 1—6), Слив. герой — Горубсо (1 0 1 4—2), Локомотив (Бс) — Арда (3 3 4 11—10).

АТЛЕТИКА: Традиционната обиколка на Народното събрание в чест на Великия октомври на 31.

Републикански крос „Златна есен" на 31 финал в Благоевград.

БАСКЕТБОЛ: Републиканско първенство — жени — трети кръг на 27 и четвърти кръг — на 30 и 31; мъже — първи кръг на 31.

ВОЛЕЙБОЛ: Срещи от първия кръг на републиканското първенство (жени) на 30 и 31.

ХОКЕЙ НА ЛЕД: Срещи от първия кръг за републиканско първенство на стадион „Дружба" — на 27 ЦСКА Септ. знаме — Славия, на 28 Перник — Академик 1 Славия — Перник, 2 Левски—Спартак — ЦСКА Септ. знаме.

ВОДНА ТОПКА: За купата на европейските шампиони на 29, 30 и 31 в София с участието на Академик, Млада дост (Юг), Белфаст (Ирландия) и Хилверсюм (Холандия).

ДЖУДО: Републиканско първенство — трети кръг на 31 в Ловеч.

ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА: България — Чехословакия (девойки) на 31 в София.

ФИГУРНО ПЪРЗАЛЯНЕ: Турнир на 29, 30 и 31 на стадион „Дружба" в София.

„А" РФГ — XI КРЪГ

ЛЕВСКИ—СПАРТАК — ЛЪСКОВ

В София:	2	1	1	0	7—3
В Ямбол:	2	1	0	1	3—6

ЛОКОМОТИВ (Пд) — ЦСКА „СЕПТ. ЗН."

В Пловдив:	14	5	7	2	21—20
В София:	14	0	2	12	11—47

БЕРОЕ — ЛОКОМОТИВ (СФ)

В Ст. Загора:	10	6	3	1	22—12
В София:	11	0	6	5	8—24

БОТЕВ — АКАДЕМИК

Във Враца:	3	1	1	1	4—3
В София:	3	1	2	0	4—3

ЖСК СПАРТАК — МАРЕК

Във Варна:	6	4	2	0	14—2
В Ст. Димитров:	6	1	2	3	5—14

ЕТЪР — ЧАРДАФОН ОРЛ.

Във В. Търново:	1	0	1	0	0—0
В Габрово:	1	0	0	1	0—3

СПАРТАК — ТРАКИЯ

В Плевен:	16	10	5	1	31—11
В Пловдив:	16	2	1	13	6—41

СЛАВИЯ — ЧЕРНОМОРЕЦ

В София:	3	2	1	0	5—3
В Бургас:	3	1	2	0	5—4

Ето как изглежда един щастлив световен шампион по мотокрос: б гиецът Жоел Роберт, който твърди, че именно така и обича своя спор

...ху-що се измъкваме от душовете, когато той се втурна като ракета:

— Видях го, Стив, висок е 230 сантиметра!

— Спокойно, Били — казах му меко. — Добре, високи 230 сантиметра, вече не се раждат.

— Раждат се! Това е дявол знае какво! То ще е...

— Призрак?

— Ти виждал ли си призрак, висок 2 метра и 30 сантиметра?

Клиф се чукна по челото.

— Това е от слънцето, Били. Трябва да носиш шапка.

— Къде го видя? — започнах отново аз. — Като ще се смеем, нека да се смеем до край.

— Преди десет минути влезе при декана. Спогледнахме се. Помислихме. И, разбира се, всички мислехме едно и също. Вече две години нашият отбор не бе спечелил нито един мач в първенството на колежите. Мина пета година ни напусна и треньорът. Неговата работа вършех аз — капитанът на тима. А работите вървяха лошо, бяхме без шансове и в бъдеще, защото в отбора ни нямаше нито един висок играч. Това даже ни утешаваше малко. Щом няма — няма... А колко по-вече мачове губи един отбор — толко по-безболезнени стават за него поражения. Ние вече ги чакахме спокойно... Но сега...

Почти не забелязахме как се озовахме пред канцеларията на декана. Разбрахме това едва когато вратата се отвори и оттам изскочи...

Не, той изглеждаше съвсем нормално, като обикновен човек. Само че у него всичко беше по-голямо, отколкото у другите. Огромни глежди под спортната блуза. Огромни ръце. Силни и стройни крака. Широко, загоряло и удивително добродушно лице.

— Бонжур — каза и леко ни се поклони.

Пръв се събуди Били.

— Вие сте французин?

— Не, швейцарец.

— Швейцарец? Защо тогава говорите френски, а не швейцарски?

Чужденецът, изглежда, беше свикнал да му задават такива въпроси и каза спокойно:

— Просто защото швейцарски език не съществува и в моята страна говорят френски, немски и италиански. И тъй като живея в Женева, във Френска Швейцария, затова и говоря френски.

— Моето име е Стив Уинтърс — казах аз. — Добре дошъл у нас.

Ръката ми изчезна в неговата лапа и костите ми запращяха...

— Много ми е приятно — каза той, — аз съм Пиер Жампе. Разказваха ми, че американците много обичат да се ръкуват. Но вие сигурно не харесвате това...

— О, не, Пиер — промърморих аз, масирайки ръката си, — работата е там, че ние играем баскетбол и трябва да си пазим пръстите.

— О, баскетбол! Вие играете баскетбол? Ти имаш честта да беседваш с капитана на прославения отбор на Емерсън. Нито една победа за два сезона!

Швейцарецът се намръщи, но после отново се усмихна.

— Шегувате се, нали... Аз все още лошо разбирам вашия език... Истина ли е, че за две години не сте спечелили нито веднаж?

— Е, да, но сега вие сте при нас! — нахвърли се в разговора и Били.

— Само че аз не играя баскетбол...

Това беше истински нокаут.

— Невъзможно! — извика Били. — Това е... това е... антихуманно! Къде се е чуло и видяло младеж, висок 230 сантиметра, да не играе баскетбол!?

Пиер също се разстрои.

— Аз наистина съжалявам много — каза той и изведнаж засия, — но аз съм много добър скиор!

— Слушай, Пиер — казах аз, — тук, в Емерсън, никой не се интересува от ски. Тук играят баскетбол. Макар че и това не умеят добре да правят... А на тебе ще ти кажа: за да си нямаш никакви неприятности по време на следването, трябва да умееш да правиш едно елементарно нещо: да се добереш до противниковия баскет и да пуснеш топката в ринга.

Швейцарецът дълго гледа към нашите лица — жадни, очакващи, настоятелни, и накрая се реши:

— Ще опитам. Прощавайте.

— Не „прощавайте", а „довиждане", Пиер! — извиках аз. — Тренировката започва утре в 15,30 часа.

На другия ден узнах, че той просто не се беше докосвал до нито един спорт, в който вземат участие ръцете. Само ски, футбол, кънки — сякаш нарочно ги беше избирал, за да ни ядоса.

— Значи пак ще загубим — вдигна рамене Клиф Алберт.

— Вие искате да кажете, че вече сте загубили мача? — запита Пиер.

И тук Клиф просто не издържа:

— Слушай ти, Вилхелм Тел, ти може би знаеш всичко за ските, но от баскетбол нищичко не разбираш! В отбора ни няма нито един висок играч. Как искаш да победим тези горили?

Пиер дълго мълча. Сякаш търсеше много внимателно това, което имаше да ни каже. Когато започна, гласът му звучеше ниско и глухо:

— Моят дядо, който живее в планините, казва: „Голям е човек не с ръста си, а със сърцето..." И човек със сърце, па макар и да е съвсем малък, винаги има шанс за победа! Аз, Пиер Жампе, швейцарец, мисля сега за моята малка страна. Ние сме съвсем малък народ. И целият ни живот е борба за свобода с тези, които са много по-големи и по-силни от нас. Простете ми, но ако вие чакате поражението, то обезателно ще дойде...

Ние нямахме какво да отвърнем. Пиер беше прав: нашите сърца бяха малки. Може би и не можехме да спечелим всичките си мачове, но ние даже и не бяхме мислили, че можем да победим поне в няколко от тях.

— Ела в петък вечер, Пиер. Ще играем с отбора на Джексън.

— Благодаря. Те силни ли са?

И тук аз казах фраза, която отдавна не бях казвал:

— Не са по-силни от нас.

В залата ни посрещна оглушителният рев на привържениците на Джексън. Те бяха на трето място във временното класиране и затова началните минути протекоха спокойно, даже, бих казал, че братски и миролюбиво. Ни кой не се съмняваше в резултата. Но братските чувства изчезнаха само след пет минути. На площадката играеше един нов отбор на Емерсън...

Отначало момчетата от Джексън се учудиха. После учудването им се смени със смущение. Дойде и момент на истински страх... Когато полувремето завърши, зрителите просто не вярваха на очите си. На таблото стоеше: Джексън — Емерсън 48:52.

Но аз чувствувах, че след малко ще се срещнем с един нов „Джексън". Ще заиграят като зверове. Те имаха и резерви, а ние нямахме...

— Пиер — обърнах се към швейцареца, — обличай екипа!

— Ти забрави, Стив, че аз не умея...

— Зная. Но ти трябва да си на площадката! И нашите противници трябва да те видят. Вземи в ръцете си топка и, да те упази бог, не я изпускай от ръцете си!

Прошепнах му, че не е необходимо да се загрява. Всичко беше просто: спокойно да премине през цялото игрище и да седне на пейката. Малко преди да започне играта...

Той направи всичко точно така, както трябваше. Залата замря!

Противниците ни започнаха играта сковано. Смущаваше ги резултатът от първото полувреме, смущаваше ги и Пиер, който стърчеше на нашата скамейка за резервни състезатели. Едва когато се откъснахме с петнадесет точки, те се събудиха. И аванс ът ни започна да се топи, независимо че ние играехме отчаяно. Нашите петнадесет точки постепенно станаха десет, пет, четири... Отчаяно погледнах към часовника: оставаха две минути!

Двадесет секунди преди края на срещата резултатът стана равен: 76:76. Поисках таймаут. Повиках с пръст Пиер Жампе. Дадох му кратка инструкция. Вкарахме топката в игра и Пиер се устреми към противниковия кош с грацията на огромна котка. Двама джексънови защитници в отчаяние заподскачаха около него. И докато те се притискаха към Пиер, малкият Тим Кери се впусна към опразненото пространство. Почаках малко, дадох му един дълъг пас и Тим се оказа под противниковия кош сам-саменичък като Робинзон Крузо на своя остров. „Емерсън" — „Джексън" 78:76.

— Какви работи стават! — възторжено бърбореше Клиф след мача. — Когато видях как тези двамата охраняват Пиер, сякаш той е британската корона, щях да си умра от смях! Да знаеха, че пазят швейцарски скиор, който е видял баскетбол само преди една седмица...

Пиер се усмихваше:

— Добре че някой не ми подаде... После каза сериозно: — Но едно нещо не разбирам. „Джексън", който победихте, изглежда много силен отбор. Защо досега не сте печелили?

— Това е дълга история, Пиер — казах аз. — Но ако и в бъдеще губим — то ще бъде само след като напуснем площадката.

Шампионата завършихме на четвърто място. Дадохме добри и лоши игри. Но никой вече не ни считаше за лесна плячка.

Добре го е казал дядото на Пиер: „Голям е човек не с ръста си, а със сърцето"...

Илюстрация: Александър ДЕНКО

Сърцето на гиганта

Разказ от Уйлям МАКЕЛАР

Световният и олимпийски шампион Борис Майоров пред щанда на спортната книга. На втори план личи спортният журналист и писател Г. Черкасов.

СЪВЕТСКИТЕ ПИСАТЕЛИ И СПОРТЪТ

Пример за дълбоко осъзната необходимост от особено внимание към спортната тема дават съветските писатели. Известно е, че никъде другаде спортът не е така масов, както в Съветския съюз, и че никоя друга страна не може да се похвали през последните десетилетия с повече успехи на международни състезания от всякакъв характер. Принос за всичко това имат и писателите. И това беше темата на моя разговор с Александър Кулешов, първи заместник-председател на Съвета за спортно-художествена литература при управлението на Московската писателска организация. Няма да се спирам на това, какви са целите и задачите на този съвет. Иска ми се само да отбележа, че самото му съществуване вътре в писателската организация вече говори за сериозното, официално и отговорно отношение към този въпрос.

Българските читатели не само познават името на Лев Касил, но са и чели доста негови произведения. Този популярен автор, който вече не е между живите, остави след себе си не само своето художествено творчество, но и едно изключително ценно за спорта начинание — създаването на споменатия съвет. Неговите усилия за организиране, целенасочено обединение на художествената литература със значимите човешки вълнения по спортните полета получи масова признателност, израз за която е и учредяването премия на негово име за най-добър млад вратар.

Още редица съветски писатели, широко популярни и у нас, намират място за спорта в своето творчество. Наскоро в България гостува Сергей Михалков. Миналата година той получи Ленинска награда за своята поезия, предназначена за децата. В тези стихове срещаме твърде често и спортната тема.

Евтушенко за пръв път отпечата свои стихове в „Советский спорт". Рождественски също обича спорта и има много стихотворения, посветени на живота на спортистите. Вече възрастният поет Тихонов има старо и трайно влечение към алпинизма, което се е отразило и в творчеството му.

Разкази, повести, поеми, стихове със спортна тематика намират място почти във всички големи литературни списания. По-често ще ги открием обаче в „Юность", в „Москва" и др. Художествени материали редовно поместват и чисто спортните издания — „Советский спорт", „Спортивная жизнь России" и др.

Издателство „Физкултура и спорт" напоследък пусна много книги, които бързо спечелиха широка популярност: разкази от Лев Касил, от Нагибин, от Кулешов, от Кикнадзе...

Специална грижа както за съвета, така и за издателството е популяризирането на спорта сред децата от най-ранна възраст. Автори като Алексин и Розумовский пишат и за най-малките. А детският писател Юрмин създаде специална спортна енциклопедия.

Виждаме колко разностранна и планомерна работа вършат съветските писатели за стимулиране на спортния живот в огромната страна. Тяхната цел е непрекъснато да се повишава идейно-художественият критерий, да се привличат големи таланти. За тях това не е някаква „несериозна" тема „далече от големите цели и задачи на изкуството".

... За писателя една тема е толкова по-значима, колкото е по-популярна в обществения живот. И тъй като днешният спорт е немислим без масов спорт, без благородното спортно съперничество между различните нации, и литературата трябва да съсредоточи още повече вниманието си в тази насока.

Атанас ТЕНЕВ

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА 1972 Г. за илюстрования спортен седмичник

Старт

Абонирането става във всички пощенски станции на страната, пълномощниците по печата в предприятията и при пощенските раздавачи в селата

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ — 13 лв., за шест месеца — 6.50 лв. и за три месеца — 3,25 лв.

ТИРАЖЪТ Е ОГРАНИЧЕН!

екран

1 Тая скулптура на чехословака Зденек Немечек ще бъде отлята от алуминий и ще е висока 4 метра. С кея ще бъде украсен главният вход на спортната зала в парк „Юлиус Фучик".

2 В Копенхаген се състоя маратонско бягане, в което заедно с мъжете участвува и една жена — датчанката Кристен Карлсен (с № 37).

3 Експерименталната фабрика за ски в Талин направи хубав подарък на съветските олимпийци, които тая година ще могат да бягат с отличните нови „писалки" марка „Естония-72".

4 Организационният комитет на олимпиадата в Мюнхен показва различните видове облекло на персонала, който ще обслужва спортистите

5 Младата сляпа англичанка Анита Солапсис вече е покрила тялото си с мазнина, която ще я защищава от студа. Но тоя нейн опит да преплува Ламанша от английския към френския бряг бе неуспешен — силното вълнение в края на разстоянието принуди плувкинята да се качи в придружаващата я лодка.

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

«АЯКС» (АМСТЕРДАМ)

Ст този брой започваме да поместваме цветни снимки и кратки данни за най-силните футболни отбори в света. Честта да открие новата ни рубрика има „Аякс" (Амстердам), у който понастоящем е купата на европейските шампиони.

„АЯКС" (АМСТЕРДАМ)

Основан през 1903 година. Бил е 13 пъти шампион на Холандия (за пръв път през 1918 г., за последен път през 1970 г.) и 6 пъти е печелил националната купа. Носител на купата на европейските шампиони за 1971 г. (2:0 на финала срещу гръцкия шампион „Панатинайкос"), финалист в същия турнир през 1969 г. (загуба с 1:4 от италианския „Милан"). Победител в турнира за купата „Рапан" през 1962 г.

Състав (от ляво на дясно): прави — Сьондергард, Риндерс, Стуй, Сурбиер, Крол, Сурендонк; клекнали — Кайзер, Сварт, Васович, Кройф, Мурен. (Отсъствуват Нескенс и Хулсхоф, които играят обик новено вместо Сьондергард и Сурендонк.)

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

«АЯКС» (АМСТЕРДАМ)

От този брой започваме да поместваме цветни снимки и кратки данни за най-силните футболни отбори в света. Честта да открие новата ни рубрика има „Аякс" (Амстердам), у който понастоящем е купата на европейските шампиони.

„АЯКС" (АМСТЕРДАМ)

Основан през 1903 година. Бил е 13 пъти шампион на Холандия (за пръв път през 1918 г., за последен път през 1970 г.) и 6 пъти е печелил националната купа. Носител на купата на европейските шампиони за 1971 г. (2:0 на финала срещу гръцкия шампион „Панатинайкос"), финалист в същия турнир през 1969 г. (загуба с 1:4 от италианския „Милан"). Победител в турнира за купата „Рапан" през 1962 г.

Състав (от ляво на дясно): прави — Сьондергард, Риндерс, Стуй, Сурбиер, Крол, Сурендонк; клекнали — Кайзер, Сварт, Васович, Кройф, Мурен. (Отсъстват Нескенс и Хулсхоф, които играят обик новено вместо Сьондергард и Сурендонк.)